SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL No.46 JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 10, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го БЕРЕЗНЯ 1988 Ч. 46. РІК XCV.

ПА[...]ЕНУВАВ ОТЦЯ М. КУЧМЯКА ЄПИСКОПОМ-ПОМІЧНИКОМ

Філядельфія (Інформаційне Бюро Архиепархії). — Архиєпископ Піо Ляге, апостольський нунцій в ЗСА, повідомив, що Папа Іван Павло II найменував о. Михайла Кучмяка, ЧНІ, Єпископом-помічником для Владики Стефана Сулика філядельфійського Архиєпископа і Митрополита для українців-католиків в ЗСА.

Отець М. Кучмяк

Єпископ-елект тепер є парохом церкви Святої Родини українського національного собору у Вашінгтоні, а донедавна був парохом церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. Обов'язком єпископа-помічнака буде допомагати в душпастирському служінні для майже 100,000 вірних українців-католиків у 82-ох парафіях і двох місійних станицях архиепархії, розміщених на терені східньої частини Пенсильванії, Ню Джерзі, Делевару, Мериленду, Вірджінії і дистрикту Колюмбія.

Папа вибрав одного з кандидатів, що їх представив йому Синод ієрархів Української Католицької Церкви.

Владика Сулик, повідомлений про проголошення, заявив: „Я задоволений, що о. Михайло Кучмяк є призначений Єпископом-помічником. Він має довголітній досвід душпастирського і духовного служіння, що його сповняв для вірних українців-католиків у ЗСА і Канаді. Многі і різні призначення, які він виконував, забезпечили йому широку перспективу для сповнення обов'язків і відповідальности".

Єпископ-елект заявив, що найменування його Єпископом-помічником і те, що Папа вибрав його з-поміж кандидатів, є для нього „великою несподіванкою". Він додав: „У цьому ювілейному році Тисячоліття Хрищення України, бо саме в Україні я народився, це найменування матиме значення для духової єдности з нашими братами і сестрами, що тепер живуть і моляться у катакомбній Церкві в Україні".

Владича хіротонія Єпископа-номіната відбудеться у митрополичому соборі Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці у Філядельфії у квітні цього року.

ДОПОВІДЬ В ЧИКАҐО

Чикаго. — У неділю, 20-го березня ц.р., місцевий відділ середовища УГВР влаштовує публічну доповідь гостя з Польщі, Анджея Зємби, що докторизується на Ягайлонському університеті в Кракові, на тему: „Комуністична держава і національна меншість: українці в сучасній Польщі по Другій світовій війні". Доповідь буде виголошена польскою мовою, а після неї передбачені запитання і дискусія. Доповідь відбулеться в Українському Інституті Модерного Мистецтва, 2318 Вест Чикаго авеню. Початок о год. 3:30 по полудні. Доповідь відкрита для громадянства.

ДІТИ ВШАНУЮТЬ Т. ШЕВЧЕНКА

Йонкерс, Н.Й. — У неділю, 13-го березня ц.р., тут в Домі СУМ, 301 Палісейд аве., в год. 2:30 по полудні, діти Школи Українознавства вшанують Тараса Шевченка програмою, яку вони підготовили під опікою своїх учителів.

КАНАДА ГОДИТЬСЯ ПРИЙНЯТИ СОВЄТСЬКІ СВІДЧЕННЯ

Оттава (С. Яворський). — У середу, 10-го лютого ц.р., міністерство справедливости Канади оприлюднило текст договору між Канадою і СССР про збирання доказів проти воєнних злочинців у Канаді. Совєтський Союз „великодушно" погодився допомогти канадським властям постачати докази, включно з доступом до совєтських державних акхівів, як також постачати свідків проти тих підозрілих осіб, які були іменовані в таємному рапорті судді Дешена. Совєтський уряд обіцяє дотримуватись тих шістьох умов, які були оголошені Комісією Дешена, а саме:

- Охорона репутації через довірочність;
- Уживання незалежних перекладачів;
- Доступ до оригінальних документів, там де це стосується до справи;
- Доступ до попередніх свідчень совєтських свідків;
- Допитування свідків відбуватиметься згідно з канадськими процедурами;
- Накручування на фільмову стрічку таких свідчень.

Цей договір був підписаний ще 30-го грудня минулого року, але уряд вирішив оприлюднити його лише 10-го лютого ц.р.

Немає сумніву, що певні кола, включаючи впливових і визначних членів жидівської громади в Канаді, натискають всіма силами на канадський уряд, щоб він приспішив засуд хоч кількох „злочинців", які на їх думку користуються всіма благами вільних людей. Може такі дійсно існують, але, за словами визначних юристів, доказати їх вину, після того, як пройшло майже пів сторіччя від часів Другої світової війни, буде дуже тяжко. Постає питання, чи ті, що натискають на уряд Канади, Австралії, а останньо і Англії, дійсно шукають справедливости, чи лише пімсти. Їм байдуже чи вина мнимих злочинців буде абсолютно доказана, чи лише правдоподібна, а відомо яку вартість мають докази із Совєтського Союзу. Крім цього, моральний авторитет тих, що „шукають справеливости", останніми часами попадає під сумнів з огляду на те, що їх співвітчизники розправляються в надзвичайно жорстокий спосіб з тими, що протестують проти їхньої окупації, — твердять деякі коментатори в пресі.

Появляються нові томи Гарвардського Проєкту

Кеймбридж, Масс. (ФКУ) — Український Науковий Інститут Гарвардського Університету (УНІГУ) оформив імпозантний за маштабом і змістом плян для відзначення Тисячоліття Хрищення України, т.зв. Гарвардський Проєкт. Він складається з чотирьох окремих частин. Одна частина — Гарвардська Бібліотека Давнього Українського Письменства, корпус, що складатиметься з понад 120 томів. Гарвардська бібліотека готується у трьох окремих серіях: серія фоторепродукцій оригінальних текстів з науковими вступами та серія перекладів на українську та англійську мови.

Успішна акція Комітету Тисячоріччя Хрищення Руси-України (КТХРУ) придбала фінанси і уможливила, щоб ще при кінці 1986 року розпочати працю над Гарвардською Бібліотекою Давнього Українського Письменства. Це сталось завдяки щедрим даткам багатьох жертвенних громадян та організацій. Збірку інстенсивно продовжується, щоб забезпечити фонди для дальшої праці. В збіркову акцію включився також УНІГУ, здобувши від Крайової фундації для гуманістики 205,000 дол. на зготовлення перекладів давніх творів української літератури на англійську мову.

Поступ у праці над Гарвардською бібліотекою видно хоч би по тому, що по сьогодні вийшло вже три томи з серії текстів.

Перший випуск (том II) побачив світ ще у червні. Це був передрук унікального твору Мелетія Смотрицького „Євангеліє учительноє" з 1616 року, написаний тодішньою українською мовою. До цього тому на 568 сторінок вступ написав проф. д-р Дейвид Фрик з Каліфорнійського університету.

Кожний том Гарвардської бібліотеки має зазначені імена фундаторів, які своєю жертвенністю причинились до його появи. Цей том Гарвардської бібліотеки уфундували Богдан і Марія Робаки з Ню Джерзі, склавши щедру пожертву в сумі 25,000 дол.

Перший том на 860 сторінок появився у серпні минулого року. Він включає усі відомі твори полемічної літератури М. Смотрицького та вступ і бібліографію проф. Фрика. Цей, покищо, найбільший розміром том появився завдяки щедрості Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку, що пожертвувала 25,000 дол.

Третій том появився в жовтні минулого року. Він складається з двох основних творів українського полемічного письменства XVII століття, Лева Кревзи „Оборона єдности церковної" та „Палінодія" Захарія Копистенського. Твір Копистенського, хоч написаний в 1620-их роках, є найбільш ґрунтовною обороною Православної Церкви і друкується в цілості перший раз. Фундатором цьому тому є д-р Марія Кобринська з Ню Йорку, яка пожертвувала 25,000 дол. в па-

(Закінчення на ст. 7-ій)

У ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ ПОСИЛЮЄТЬСЯ РУХ В ОБОРОНІ ЦЕРКВИ

Прага, Чехо-Словаччина. — Агентство Ассошіейтед Пресс інформує з Праги, що в Чехо-Словаччині значно посилився рух вірних в обороні релігійної свободи. Наприклад, у неділю, 6-го березня понад 8,000 вірних заповнили римо-католицьку катедру і подвір'я, щоб в такий спосіб заманіфестувати свою вірність Церкві і домагатися від комуністичної влади повної свободи, яка існує в інших країнах світу. Церковні спостерігачі підкреслюють, що в тій країні взагалі зростає рух вірних в обороні віри і спротив до всяких урядових обмежень під теперішню пору „відкритого суспільства".

Оборонці Церкви і віри покликаються на релятивну свободу релігії в комуністичній Польщі, Мадярщині та інших так званих соціялістичних країнах. Богослужба у катедрі св. Вітуса, напроти палати президинта Густава Гусака, була свого роду релігійною маніфестацією єдности, а якщо говорити про учасників то їх було найбільше від 1948 року, коли комуністи перехопити владу в Чехо-Словаччині. Кількадесять агентів з державної служби безпеки і понад 200 уніформованих міліціянтів, окружили катедру, але не вмішувались до релігійно-політичної акції вірних. На передодні цих урочистостей міліція заарештувала 13 відомих дисидентів, членів дисидентської групи „Хартія-77" і релігійних активістів, правдоподібно для того, щоб не дати їм змоги виступити перед вірними із закликами до релігійної активности.

Після Богослужби понад 1,000 осіб зібрались біля резиденції примаса Чехо-Словаччини кардинала Францішека Томашека і скандували: „Ми хочемо релігійної свободи", „Чекаємо візити Папи", „Шануємо нашого кардинала і єпископів" та інші гасла. На президентському палаці повівав прапор Чехо-Словаччини і це було ознакою, що Г. Гусак був присутнім в резиденції.

Під час проповіді кардинал Томашек відчитав привітання від Папи Івана Павла II, яке було прийняте рясними оплесками вірних. Як відомо, Ватикан відмовився прийняти пропозицію Праги і висвячувати урядових єпископів, наперід визначених урядом, залишаючи тим самим за собою повне право не тільки на номінації єпископів, але також на осунення небажаних чи недостойних з єпископського трону.

Кардинал Томашек три рази показувався на бальконі своєї резиденції і тоді вибухали витуки радости і рясні оплески. В інформації не подається офіційної статистики католиків в Чехо-Словаччині, але у Ватикані припускають, що принаймні 60 відсотків населення в тій країні належить до католицької віри на усіх 15,5 міл. населення.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКА ДОРАДЧА комісія для справ переведення деяких урядових функцій до приватного сектора, яка була покликана у вересні минулого року, плянує віддати президентові Р. Реґенові свої пропозиції 18-го березня ц.р. У своїх рекомендаціях комісія пропонує частину діяльности, досі проваджену Урядом, передати в руки приватної індустрії. Як приклад наводиться контролювання авіяції та поштової служби.

АМЕРИКАНСЬКІ ТА совєтські урядовці, які вистимуть переговори в справі довготривалого договору продажу збіжжя зустрінутися цього тижня у Відні. Ціллю цієї зустрічі є встановити рамки для таких переговорів, бо теперішній контракт, що гарантує Совєтському Союзові 9 міл. тонн збіжжя річно, вигасає 30-го вересня ц.р.

НАЦІОНАЛЬНА ҐВАРДІЯ в Ню Джерзі потребує вояків. У плянах рекомендування на першому місці є колишні ветерани в'єтнамської війни з уваги на те, що вони мають вже основний військовий вишкіл. Під теперішню пору ґвардія Ню Джерзі має 11,423 чоловіків, а затверджене число для стейту є 14,200. Причинами того, що так важко зацікавити молодих людей службою в Національній ґвардії є низька платня у стейті, де можливости праці є найкращими, а також те, що приймають осіб тільки з середньою освітою.

ЗГІДНО З ОПИТАМИ переведеними фірмою Кеймбридж Ріпортс Інк., більшість американців хотіль б мати державне здоровельне забезпечення , але платити більше як 25 дол. за те годиться тільки ¼ з них.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ адміністрації президента Роналда Реґена повідомляють, що велике число вірменів, хочуть виїхати з СССР. Беручи під увагу Державний департамент начеркнув пропозицію, в якій говориться про допущення 12,000 вірменів до ЗСА на постійне перебування. Така пропозиція вказує, що президент Роналд Реґен почне переговори з Конгресом, щоб подвоїти квоту еміґрантів з СССР і Східньої Европи в цьому році, в яку можна б було включити еміґрантів з Вірменії.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ Френк Карлючі заявив, що він буде проти включення війська у боротьбу з наркоманією. Натяк на таку можливість зробили раніше секретар освіти Вілліям Бенет і сен. Баб Дол.

БЮРО ГОЛОВНОГО прокуратора нюджерзького стейту прилучилося до місцевих чинників у справі перевірки поліції в Джерзі Сити, з уваги на ряд трагічних випадків, починаючи від закидів брутальности супроти індійської та іспаномовних меншин міста до самогубства шефа Джона Фріца. Головний прокуратор Кері Едвардс сказав, що всі засоби його бюра будуть вжиті для перевірки, що її зажадав посадник міста Антоні Куччі.

У ПЕРЕДВИБОРАХ, ЩО ВІДБУЛИСЯ в Південній Каролайні з-поміж республіканських кандидатів на перші місця вибилися віцепрезидент Джордж Буш і сенатор Баб Дол. З демократичної сторони передовими кандидатами стали Джессі Джексон і губернатор Майкл Дукакіс.

ЗГІДНО З ОПИТОМ Вашінгтонського центру мідії та громадських справ виявлено, що в двох тижнях після того як віцепрезидент Джордж Буш 25-го січня ц.р. мав невеличкий поєдинок з телевізійним диктором Деном Ратером, то на цій мережі, тобто Сі-Бі-Ес, репортажі про його кампанію були в більшості неґативні. До того часу, репортажі були більш збалянсовані. В опублікованому опиті подано, що після тієї афери 73 відсотки новин про Буша були неґативними в порівнянні з Ен-Бі-Сі 53 відсотками і Ей-Бі-Сі — 69.

ДЖ. БУШ ДОБИВСЯ РІШАЛЬНОЇ ПЕРЕМОГИ

Джерзі Ситі, Н.Дж. — У важливих передвиборах, що відбулися у вівторок, 8-го лютого ц.р., у 20-ох стейтах півдня країни, переконливим переможцем з-поміж республіканців вийшов віце президент Джордж Буш. Натомість демократи мають дещо проблематичну ситуацію, бо майже однакову кількість голосів здобули три кандидати — губернатор Майкл Дукакіс, сенатор Алберт Ґор і пастор-неґритянин Джессі Джексон. Ці передвибори обрали майже 1/3 делеґатів на номінаційну конвенцію кожної партії, тому така переважаючи більшість для віцепрезидента Буша в цих стейтах уможливила йому великий крок вперед до здобуття номінації своєї партії на президента ЗСА у виборах 1988 року.

Демократичні кандидати мають наявну проблему, бо виборці не можуть покищо рішитися на кандидата. Губернатор М. Дукакіс списався дуже добре у великих південних стейтах, як Тексас і Фльорида. Сен. А. Ґор вийшов переможно у своєму рідному Теннессі та в сусідніх чотирьох стейтах, натомість Дж. Джексон вийшов першим у п'ятьох стейтах глибокого півдня, де велика кількість, а в деяких й переважаючи більшість, мешканців є неґри.

В основному демократичні кандидати добилися сподіваних перемог і жадних несподіванок не було, що залишило дальше поле до попису. Хоч деякі провідні демократи, як нюйоркський мейор Едвард Кач, передбачували таку можливість, у кінцевій аналізі рішальний голос можуть мати такі визначні демократи як сен. Билл Бредлі і губернатор Маріо Квомо.

Захоплений своєю несподіваною і такою рішальною перемогою, віцепрезидент Буш заявив, що це відкриває йому дорогу до номінації Республіканської партії, а то й президентури.

У СВІТІ

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ БРИТАНСЬКІ вояки зупинили біля летовища в Ґібральтарі автомобіль з вибуховим матеріялом, призначений для розриву літака, яким мали від'їжджати британські вояки, що відслужили свій реченець в армії. Поліція і вояки правдоподібно були заздалегідь поінформовані про плянований замах, бо як тільки автомобіль появився біля летовища вояки відкрили вогонь і вбили на місці двох терористів Ірлянської Революційної Армії (ІРА), третій намагався втекти, але його застрелили вояки. У понеділок, 7-го березня, керівники ІРА призналися, що убиті два мужчини і жінка були членами їхньої організації. Жінка, 31-річна Майред Фаррелл, вже раніше була засуджена на 14 літ тюрми за участь в замаху на готель в Белфасті.

САВДІЙСЬКА АРАБІЯ ВИРІШИЛА дати більшу допомогу для Палестинської Визвольної Організації в сумі 20 міл. дол. Рада для визволення Палестини вирішила з цієї нагоди скликати надзвичайне засідання йордансько-палестинського комітету для обміркування розподілу королівського дару Савдійської Арабії. На думку Ясіра Арафата, головного керівника ПВО, Савдійська Арабія призначила згадану суму для допомоги палестинцям на окупованих Ізраїлем землях, де тепер відбуваються зудари населення з окупаційною армією.

ВОЛОДИМИР РЯБОКІНЬ, ПРАВОЗАХИСНИК і один з редакторів журналу „Експресс Хроніка", заявив кореспондентові агентства Ассошієйтед Пресс, що агенти КҐБ і міліція притримали 15 кримських татарів після останньої їхньої демонстрації в Москві 5-го березня, де вони домагалися права повороту свого народу на родинні землі. Заарештованих татарів досі не звільнено і міліція вивезла їх у невідомому напрямі.

В ОПУБЛІКОВАНІЙ 7-ГО БЕРЕЗНЯ статті в совєтській газеті „Правда", органі ЦК КПСС, говориться про „роздуту бюрократію, перекупство, крадежі, надужиття державним майном" в Туркменії. Стаття була подумана, кажуть західні політичні спостерігачі, як вступ до започаткуваного кримінального процесу над групою колишніх високопоставлених державних урядовців і партійних керівників. Судова справа була започаткована на вимогу нового міністра внутрішніх справ Александра Уралова, який замінив на цьому пості туркменина Іліяса Саркієва. Цей останній сидить тепер на лаві підсудних. „Правда" натякає, що республіка Туркменія переживає труднощі економічного характеру, спричинені бюрократами, розкрадачами державного майна і спекулянтами.

У ЗВ'ЯЗКУ З ПОДІЯМИ у Вірменії збільшилось також число вірмен, які хотіли б покинути Совєтський Союз і виїхати до З'єднаних Стейтів Америки. Адміністрація президента Роналда Реґена призналась до значного збільшення числа аплікації на в'їзд до ЗСА і у зв'язку з цим хоче збільшити квоту для вірмен, щоб можна було скоріше полагоджувати прохання про видачу віз. Державний департамент пропонує щоб Уряд ЗСА порозумівся з лідерами Конгресу в тій справі і взагалі підвищив візи для осіб із Східньої Европи.

ТРИ ПАЛЕСТИНЦІ, ЧЛЕНИ Палестинської Визвольної Організації, захопили пасажирський автобус, застрелили одного пасажира, який не виконав їхнього наказу, а два інші ізраїльці загинули під час перестрілки з військовою частиною, яка, на думку західніх спостерігачів, взагалі іґнорувала заходи осторожности, щоб не виставляти на небезпеку пасажирів. Головною їхньою ціллю було постріляти палестинців, чого вони доконали, але в перестрілці загинуло дев'ять осіб, а не сім, як подають ізраїльські джерела. Фракція ПВО Аль Фатаґ взяла на себе повну відповідальність за цей відплатний акт, правдоподібно тісно пов'язаний з подіями на окупованих Ізраїлем арабських землях.

ПОКЛИКАЮЧИСЬ НА ДОБРЕ поінформовані джерела, газета „Вашінгтон Таймс" повідомила, що Вашінгтон і Москва вже узгіднили дату відвідин Совєтського Союзу президентом ЗСА Роналдом Реґеном — від 25-го до 28-го травня цього року. Дата зустрічі на найвищому рівні між президентом Р. Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим буде узгіднена у Вашінгтоні між державним секретарем Джорджом Шулцом і міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе. Останній прибуде до Вашінгтону 22-го березня. Згідно з пляном Президент ЗСА вилетить з Вашінгтону вже 22-го травня і по дорозі до Москви зупиниться коротко у Гельсінках.

ВІДБУЛАСЯ СЕСІЯ РАДИ МИТРОПОЛІЇ УПЦЕРКВИ

Учасники сесії Ради Митрополії УПЦеркви з Владикою Мстиславом (у першому ряді, посередині)

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Тут в Українському Культурному Центрі відбулася дводенна сесія Ради Митрополії Української Православної Церкви в ЗСА, якою проводив її голова Блаженніший Митрополит Мстислав. Присутні були також Архиєпископ Константин і Єпископ Антоній.

На початку сесії Митрополит Мстислав згадав недавно померлого члена ради д-ра Степана Савчука, а відтак приступлено до біжучих справ. Після схвалення бюджету на черговий рік для Семінарії св. Софії, бібліотеки, церкви св. Андрія Первозванного і музею, широко обговорено відзначення 1000-річчя Християнства України, яке відбудеться тут святково в днях 6 і 7-го серпня 1988 року. Присутні оглянули при тому будову бібліотеки та комплексу адміністраційних будівель, що мають бути завершені саме для святкування 1000-річчя Християнства у серпні.

Д-р Анатолій Лисий дав обширний звіт із праць Комітету 1000-річчя Християнства, а присутні члени ради обрали комісію для підготови Собору УПЦеркви і встановили його дату у 1988 році.

Головний радний Українського Народного Союзу Василь Пастушок в імені Головного Уряду УНС і його головного предсідника д-ра Івана Флиса зложив датки у висоті 1,000 дол. на семінарію св. Софії, 500. дол. на музей при церкві св. Андрія, 3,000 дол. на Український культурний Центр в Савт Бавнд Бруку і 1,000 дол. на Консисторію.

На сесії була присутня також голова Сестрицтва УПЦ Валентина Кузьмич і голова Української Православної Ліги Леся Самп і головна адміністраторка українського цвинтаря в Савт Бавнд Брук і „Українського Православного Слова" Анастазія Грибович та головний бухгалтер Серафин Чуйко.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи початок великого кінця?

Недавні події в Закавказзі поставили Міхаїла Ґорбачова перед нелегкою проблемою. Справа про республіканську приналежність Нагірно-Карабахської области не можна вирішити компромісовим шляхом, бо область повинна або залишитися в складі Азербайджану, що приведе до спалаху націоналістичних настроїв у Вірменії, або перейти під контролю Єревану, що викличе не менш гостру реакцію в Азербайджані.

На Кавказі склалася безпрецедентна за всю історію совєтської влади ситуація, в якій ,,уряди братніх республік" висказують протилежні точки зору і відкидають можливість діялогу.

Вірменські націоналісти ,,дали" Ґорбачову місяць для роздумів. Якщо до 2-ої години по полудні 26-го березня справа про Нагірно-Карабахську область не буде вирішена, сотні тисяч вірменів знову вийдуть на вулиці міст демонструвати проти ,,мудрої політики" партії. А партія розуміє, що це може мати далеко не мирний характер.

Московський кореспондент лондонської газети ,,Сандей Таймс" Енґус Роксбур наводить думки неназваного західнього спеціяліста у справах СССР, який має доступ до засобів масової інформації Вірменії і Азербайджану. В одній з передач бакинського радіо, наприклад, говорилося, що ,,не існує ні історичної, ні правової підстави для передачі конкретного району одній зі совєтських республік під управління іншій".

Як цілком правильно зауважує кореспондент, прецедент такої передачі все таки є. У 1954 році, рік після смерти Сталіна, Кримська область була виведена зі складу Російської Совєтської Федеративної Соціялістичної Республіки і ввійшла до Української ССР.

Єреванське радіо, в свою чергу, закликало до ,,справедливого вирішення суперечливих справ". Ні для кого не є секретом, що під ,,справедливим вирішенням" мається на увазі повернення Вірменській ССР Нагірного Карабаху, де проживає понад 80 відсотків вірменів і лише 18 відсотків азербайджанців, а решта — росіяни й інші народи совєтської імперії. На початку лютого, як тільки почалися заворушення на Кавказі, місцеві власті звернулися до ,,старшого брата" з просьбою приєднати Нагірний Карабах до Вірменії, але цю просьбу Москва відкинула.

Кореспондент Е. Роксбур пише, що ,,в душі Ґорбачов по стороні вірменів". У недавній розмові з вірменськими письменниками Сільвою Капутікян і Зорієм Балаяном генеральний секретар підкреслив, що зі симпатією ставиться до вірменського народу і обіцяв детально ознайомитися з історією Нагірно-Карабахської области. М. Ґорбачов назвав ,,редакційною помилкою" визначення демонстрантів у Єревані як екстремістів. Однак генеральний секретар сказав вірменським письменникам, що вимоги вірменів наносять удар ,,в спину перебудові" і попросив дати йому більше часу на вирішення складної ситуації. Але вірмени не змінили своїх вимог і дали зрозуміти М. Ґорбачову, що протягом місяця справа про Нагірний Карабах повинна бути остаточно вирішена.

Газета ,,Сандей Таймс" з іронією пише про те, як совєтські засоби масової інформації трактують події на Закавказзі: ,,Замість правдивих повідомлень з місць подій, совєтським читачам і телевізійним глядачам розповідають солоденькі історії про братню дружбу різних національностей. Є враження, що сумна історія зі спробою приховати чорнобильську трагедію нічого не навчила аґітпроп".

Можна без перебільшення сказати, що заворушення на Кавказі, найбільші за всю історію існування совєтського режиму, стануть початком великого кінця — розпаду 70-річної імперії. Совєтський втікач, колишній майор КҐБ Станіслав Левченко сказав недавно з приводу подій у Вірменії: ,,Ми є свідками історичного процесу швидкого розпаду совєтської соціялістичної системи, і ніщо не в силі зупинити цей розпад. Він іде все швидше і швидше". Не виключено, що ці слова стануть пророчими.

В АТЕНАХ РОЗПОЧАЛИСЬ американсько-грецькі переговори у справі військових баз, якими користуються З'єднані Стейти Америки на грецькій території. Речинець підписаного договору вигасає в грудні цього року і якщо не буде підписаний договорів про продовження речинця, соціялістичний уряд прем'єр-міністра Андреаса Папандреу може поставити вимогу про зактиття баз. На території Греції, починаючи від 1950 року, діють чотири американські бази морської фльоти і летунства.

Володимир Левенець

ПРО НЕСПОКОЇ У СССР, ,,ПЕРЕБУДОВУ" І ПЕРЕМОГУ ПРАВДИ

Не зважаючи на неспокої в поодиноких республіках й областях СССР, зокрема у прибалтиці, Вірменії, Азербайджані, Казахстані й інших республіках та настирливі вимоги зреформувати шкільництво в Україні, привернути школам і передшкіллю українську мову, мову республіки, знавці підсовєтської проблематики в Державному Департаменті й Білому Домі, в більшості люди з упередженням до поневолених в СССР народів, переконані, що покищо ці демонстрації, настирливі виступи націоналістів, про яких, до речі, пише також американська велика преса, вимоги і відзначування державної незалежности у трьох балтицьких країнах, не матимуть великого впливу на сповільнення чи зміну дотеперішньої політики ,,гласности" і економічної ,,перебудови", що їх проповідує теперішній керівник Міхаїл Ґорбачов.

Але деякі американські розумні аналітики, політичні спостерігачі і дипломати, кажуть, що ,,етнічні ферменти" в СССР — це безпосередній вислід ґорбачовської політики ,,відкритого суспільства" і дискусій на сторінках преси і на партійно-урядовому рівні найгостріших проблем з якими мусить дати собі раду країна. Якщо ситуація, — скажім у Вірменії, — автономній Нагірно Карабахській області, Азербайджані чи інших республіках погіршиться і центральний уряд мусітиме вживати більші військові сили для здушення заворушень, то такий розвиток подій знайде напевно неґативний відгомін у провідних колах компартії і послабить позицію М. Ґорбачова в Політбюро і ЦК КПСС, — кажуть деякі аналітики і совєтологи, які, як виглядає з їхніх висновків, хотіли б оминути такого ферменту в комуно-московській імперії, бо тоді трісне, як миляна банька їхня ідея повторення політики детанту і збільшення торгівлі, на якій, як відомо, заробляють великі гроші найбільше спритні спекулянти.

Американські спеціялісти в Центральній розвідчій аґенції (Сі-Ай-Ей), Державному Департаменті, Раді Безпеки і Пентаґоні, слідкують дуже докладно за розвитком подій в СССР на різних рівнях — в республіках, де сконцентрований неросійський елемент і в Політбюрі, придивляючись притому, що особисто робитиме в такій ситуації М. Ґорбачов і його найближчі співробітники. Очевидно, як у кожній ситуації до якої держава немає відповідного доступу, в ЗСА панує двоподіл думки: одні кажуть, що реформи Ґорбачова не є ілюзією, інші твердять, що Політбюро ЦК КПСС, чи так зване ,,колективне керівництво", не буде довго підтримувати політики, яка іде в розріз з імперіялістичними цілями Москви і тенденціями розподілу імперії на національні республіки, що у кінцевому вислідi може наступити, якщо послані Москвою військові полчища не втоплять в крові стремлінь поневолених нею народів.

Роберт М. Ґейтс, заступник директора Сі-Ай-Ей, у своїй промові, що її він виголосив ще перед демонстраціями у Вірменії, Азербайджані і прибалтиці говорить, що найвищі совєтські керівні партійні і урядові органи визнали, що країна знаходиться у великих, головно економічних і до певної міри моральних клопотах. До цього признається також президент ЗСА Роналд Реґен, який заявив, — як каже один з його помічників, — що М. Ґорбачов конечно потребував успішного закінчення переговорів про редукцію нуклеарної зброї, бо в протилежному випадку його влада в Кремлі була б дуже коротка. Відомо ж бо, що помилки Ґорбачова з нетерпеливістю очікували Єгор Лігачов, шеф КҐБ Віктор Чебріков та їм подібні шовіністи. ,,Зрештою, — заявляв тоді Ґейтс, — усі члени компартії вищої ранґи, які опонували до політики М. Ґорбачова, вважали її поганою, помилковою і шкідливою для СССР, тому, що вона поважно загрожувала системі контролі компартії над цілістю і давала нагоду відосереднім силам, зокрема націоналістам в численних республіках, розвинути свою діяльність".

Також інші політичні аналітики і теперішні високі дорадники в Білому Домі поділяли думку Р. Ґейтса, натякаючи на долю Нікіти Хрущова, якого консервативні сили, очолювані тоді Леонідом Брежнєвим, усунули з посту генерального секретаря ЦК КПСС в 1964 році за нібито пороблені ним ,,помилки", які, як тоді говорилося, значно підривали престиж СССР у світі, але в дійсності національностеві проблеми і сповільнення режиму Хрущовим були справжньою причиною його ,,вичищення".

Р. Ґейтс й інші признаються, що ще заскоро говорити про подібність долі М. Ґорбачова, але про подібність ситуації вже можна натякати, особливо після того, як національностеві групи і народи почали один за одним, домагатися своїх прав і повної автономії, включно до вимоги балтицьких народів, щоб росіяни забрались з їхньої території, як говорить одна з летючок, які масово поширювались на відзначуваннях 70-річчя Державної незалежности цих республік.

Треба, однак, сумніватися чи розрухи у поневолених країнах, республіках і об-

(Закінчення на ст. 8-ій)

ЧИ ЗВІТ УСКЛАДНИТЬ ПОЇЗДКУ ПАПИ ДО АВСТРІЇ?

(В.Б.) Міжнародна комісія групи істориків в справі здогадних воєнних злочинців Курта Вальдгайма не знайшла ніяких доказів активної участи президента Австрії. Стверджено тільки, що він знав про них, але їм не протидіяв. Вальдгайм заявив, що він ,,вдоволений виразним ствердженням комісії, що він не несе вини за воєнні злочини, а саме тільки знання про них не є злочином".

Згідно з первісною програмою візити Папи в Австрії 23-27-го червня ц.р. є передбачена зустріч його з австрійським президентом. Ці пляни про поновну зустріч Папи з Вальдгаймом викликали з боку жидів гострі протести, які наступили після ущипливої жидівської критики зустрічі в 1987 році в Ватикані. Ця критика й протести причинилися до напруження жидівсько-ватиканських взаємин.

Державна візита Вальдгайма у Папи 25-го червня м.р. викликала протестаційну демонстрацію поза територією Ватикану, в якій взяло участь коло 150 осіб, поміж якими були люди, що вийшли живими з концтаборів.

Ватиканські кола твердять, що детеперішні пляни папської подорожі до Австрії не передбачають приватної зустрічі Святішого Отця з президентом. Під час кожної події Вальдгайм буде лише одним із достойників, які зустрінуть Папу на летовищі, попрощають його під час відлету та будуть на державному бенкеті, в якому візьмуть участь дипломати й офіційні австрійські кола. Австрія й Ватикан мають дипломатичні взаємини і такі зустрічі згідно з формальним дипломатичним протоколом.

Згідно з повідомленням ватиканського радіо початкові пляни передбачали тільки зустріч Папи з президентом, але не називали Вальдгайма. Це повідомлення в радіо викликало негайну реакцію багатьох жидівських лідерів, які вимагали від Папи віч-на-віч спитати про його минуле, про голокост та про вбивство нацистами 6 мільйонів жидів. Папа повинен ,,висповідати Вальдгайма і дати йому моральну сміливість публічно признатися до свого минулого й відійти від публічного життя" — сказав Сеймур Райх, президент Інтернаціонального Б'най Б'рит.

У червні м.р. Папа й президент зустрілися приватно на 35-хвилинній розмові, а після того обмінялися промовами й подарунками на прилюдній церемонії. Під час публічної промови Папа не згадав ані про протиріччя щодо Вальдгаймових вчинків, під час війни, ані про голокост. Навпаки Папа похвально згадав про дипломатичну діяльність Вальдгайма на відповідальному становищі генерального секретаря ООН у 1972-81 роках.

Ватикан виправдував зустріч у 1987 році, бо вона була першою міжнародною державною візитою президента, вибраного волею австрійського народу, який в більшості є католицький.

Основним питанням, ядром протиріччя є, чи Вальдгайм, як лейтенант розвідки німецьких збройних сил, був замішаний у воєнні злочини на Балканах, в Югославії й у Греції. Обжалування проти нього внесли — Світовий жидівський конгрес та інші жидівські організації. З'єднання, до яких належить Вальдгайм, були причетні в акції вивозу на смерть тисячів жидів, італійських вояків, партизан і альянтських військових частин.

Проголошений минулого року звіт австрійського міністерства закордонних справ виправдав Вальдгайма. В звіті сказано, що він був тоді на відпустці, коли його з'єднання допускалося злочинів, або мав призначення далеко від їх постою, або взагалі не був причасний до тієї акції.

Студії істориків були незалежні від звіту міністерства закордонних справ.

ЗСА заявили, що з уваги на його воєнне минуле Вальдгаймові буде заборонений вступ до Америки, коли б він хотів прибути сюди, як приватна людина. Але американський Уряд не умотивував, на чому базувалося його рішення.

Закиди проти Вальдгайма, які він заперечив, спонукали австрійський уряд покликати міжнародну комісію істориків перевірити минуле Вальдгайма щодо, буцім то, його воєнних злочинів. Комісія представила австрійському урядові вислідь своїх розшуків 9-го лютого ц.р.: ,,Вальдгайм не противився беззаконним діям і тому було легше їх здійснити" — сказано в звіті. — Взагалі деяка вина падає на людину, яка знала про порушення людських прав на місці свого перебування, але не мала сили й відваги їм протиставитися. В той спосіб вона знехтувала свій обов'язок людяности поробити заходи проти несправедливости".

Далі комісія ствердила, що Вальдгайм хотів пустити в забуття своє мілітарне минуле, а коли цього не можна було довше затаювати — зробити його невинним.

Отримавши звіт, Вальдгайм заявив, що залишається на президентському пості.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА

Д-р мед. Роман Осінчук

Холестероль — наш ворог чи приятель

Тиждень тому, 20-го лютого ц.р., на досить людному зібранні наших сеньйорів, д-р мед. К. Рогозинський мав доповідь п.з. ,,Харчі й ми". Треба підкреслити, що д-р Рогозинський у своїй досить обширній доповіді про харчування, зокрема старших громадян, з одної сторони обговорював найважливіші й необхідні відживчі складники для людини, а з другої сторони підкреслив й спосіб відживлювання, який не завжди відповідає основним вимогам здоров'я, особливо старших людей. Згадав він теж значіння холестеролю, того так сьогодні популярного чинника в загальному відживлюванні людности. Очевидно, що в такій загальній доповіді про харчування, доповідач не мав змоги ані часу на ширше насвітлення ролі холестеролю у здоров'ї людини. Тому ця стаття нехай буде додатком до проблеми харчування у згаданому рефераті.

Холестероль, що хемічно належить до кортиностероїдового алькоголю, грає велику ролю у фізіологічних процесах кожної здорової людини, але про цей холестероль ми не будемо говорити. Говоритимемо про надмір холестеролю, що дістається до кровообігу людини з поживою і в деяких умовинах є причиною повільного й поступового розвитку артеріосклерози судин людського організму. А це у великій мірі стоїть у зв'язку з родом споживаних харчів та кількістю холестеролю у крові людини. Неконтрольований високий тиск крови, та надмір холестеролю у крові має особливий вплив на розвиток склерози коронарних судин серця. У ЗСА приблизно 20-25 відсотків дорослих людей є у постійній загрозі попасти на листу хворих на коронарну склерозу серця.

Треба підкреслити, що всі старші люди, якщо не зважають на свій спосіб харчування, мають схильність до підвищеного холестеролю у крові й тому вони час від часу, а бодай раз на рік, повинні контролювати кількість холестеролю у крові. Але це відноситься взагалі до дорослих людей, уже сорокового року життя. За даними Державного дослідного інституту легень, серця і крови нормальна кількість холестеролю в крові є 200 міліграм-відсотків для 20-30 років життя, 220 міліграм-відсотків для 40 років життя, та не більше як 240-250 мілгр.-відсотків для людей понад 40 років. Коли людина має постійно понад 260 мгр.-відсотків, то лікар очевидно звертає увагу такому пацієнтові на його спосіб відживлювання та радить як цьому запобігати.

Більшу кількість холестеролю потрібного для організму, для обміну хемічних речовин, продукує сам організм у своїй найбільшій, хемічній фабриці — печінці. Але багато холестеролю організм людини абсорбує із щоденного харчу, в якому крім холестеролю знаходяться теж т. зв. трігліцериди, найголовніші складники товщу. Пересічно американці з'їдають денно щонайменше 100 грамів товщу, а в ньому принаймні один грам холестеролю. Хорестероль та триґліцериди звичайно кружляють у крові у сполуці з протеїнами (білковини) у формі дрібних-дрібненьких кульок чи крапельок, званих ліпопротеїнами, з яких одні є дещо більші, звані ліпопротеїнами малої густоти, а другі далеко корисніші для організму крапельки ліпоїдів — високої густоти.

І ці саме ліпопротеїни малої густоти крапельки пливуть у кровному руслі повільніше, близько стінок кровних судин та й нерідко особливо на закрутах чи розгалуженнях кровних судин, образово сказавши, приліплюються чи зачіплюються об стінку судин та стають зав'язком склеротичних формацій. Отакі осади чи приліпки стають зав'язком склерози судин, а не раз ведуть до започаткування серцевої коронарної судини чи гострої атаки серця з приводу завалу (інфаркту) серця. Подібні процеси можуть відбуватись в судинках мозку та бути причиною апоплексії чи удару мозку й паралічу чи наглої смерти.

Якже представляється тепер проблема контролю холестеролю в крові у фізіологічних границях, бож цілковита елімінація холестеролю не лише неможлива, але навіть непотрібна. Для цього треба не лише контролювати холестероль, але теж і трігліцериди, які теж повинні бути в границях фізіологічних себто не переступати 150 міліграм-відсотків в крові натще.

У цьому контролі, звичайно, найважнішу ролю відіграє відповідний харч з особливою контролею товщів, а далі рух чи фізична праця та як треба й вживання відповідних лікарств. Загально для всіх людей всякого віку й статті рекомендується харч, убогий на товщ, зокрема тваринний товщ. У ЗСА люди вживають пересічно у денному харчі біля 40-50 відс. товщу, що є очевидно забагато. Товщі треба обнизити до 30 відс. кальорійної вартости денного харчу та старатись і цей товщ підмінювати рослинною олією замість тваринного товщу, — смальцю, масла й яєць (жовтків) тощо.

У старших віком людей обмежити кількість м'яса,

(Закінчення на ст. 8-ій)

Юліян Мовчан

З ПОДОРОЖІ ПО ЕВРОПІ

III.

Йдемо далі і завдяки ще одному нашому приятелеві — відомому культурному діячеві Карпатської України та публіцистові Юрієві Гривнякові, опиняємося біля головного входу до цвинтару Ольшани, де спочивають тлінні остатки багатьох українських діячів.

Пройшовши по тому цвинтареві вглиб по кілька алей, ліворуч опиняємося біля могили Олександра Олеся — одного з найвизначніших українських поетів, барда України, співця її краси і змагань. Надиво, замість пам'ятника, на могилі стоїть дерев'яний хрест з написом імени поета та дати: ,,23.XI. 1878 — 22.VII. 1944". Правда, хрест так помальований густим слоєм темнобурого кольору лаку, що вода та вітри, мабуть, не швидко знищать його. Як сказав п. Гривняк, це було бажання самого Олеся, щоб стояв на його могилі хрест, а не пам'ятник. Ніщо не тішило поета на чужині — туга за своєю батьківщиною та велика любов до втраченої рідної землі не полишали його до самої смерти. Не тішила його навіть природа, яку він так любив, бо в одній із своїх останніх поезій ,,Народестраднику" він пише:

В журбі я сонцю не радію,
В сльозах не бачу я весни...
В душі несу єдину мрію,
Одну її пещу, лелію,
Вночі і вдень, єдині сни —
Це край мій!

Недалеко бачимо скромний пам'ятник відомій українській діячці Софії Русовій (1856-1940) та її внукові — Романові Русові (1920-1949). Ще трохи далі — пам'ятник відомому письменникові Спиридонові Черкасенкові (1976-1946, а ще далі спочиває проф. Федір Швець (1882-1940) — член директорії УНР.

При цій нагоді не можна не згадати також про могилу великого українського науковця і дослідника проф. д-ра Івана Пулюя. Добродій Юрій Гривняк, що все життя мешкає в Чехо-Словаччині, проводить нас на цвинтар в Мальвазінках (околиця Праги), де похований Ів. Пулюй (1845-1918). Власне, Юрій Гривняк є автором монографії ,,Проф. д-р Іван Пулюй — винахідник проміння ,,Х" (1971). Мова йде про проміння, відоме під назвою ,,рентґенівське проміння". У тій монографії автор на підставі зібраних матеріялів доводить, що фактичним винахідником цього проміння був не німець Конрад Рентґен, але український фізик родом з Грималова Іван Пулюй. Чому сталося навпаки — про це в нашій пресі вже писалося, як також про це пише Гривняк в своїй книжці, і тому не будемо над цим тут зупинятися.

Прийшовши на цвинтар, недалеко проворуч бачимо високий побудований з чорного ґраніту пам'ятник Ів. Пулюєві.

Дехто з його нащадків напевно живе поблизу, проте могила виглядає досить занедбаною, забутою.

Проїхавши 125 кілометрів на схід від Праги, опинимося в Карлових Варах (більш відомі за кордоном, як Карлос Бален). В перекладі українською мовою — то є Карлові Купелі. Наші добрі приятелі — Сташка та Іван Долинаї, в домі яких ми зупинилися, з приємністю ознайомлюють нас з цими купелями. Проте можна обійти всі прегарні алеї цього чудового відпочинкового містечка, але жодних купелів не побачите, бо всі вони містяться у великих закритих будинках.

Серед відпочиваючих, або туристів можна часто зустріти людей з багатьох країн Европи — в тому числі людей з СССР (переважно військових). Одного дня, видно, почувши, що ми розмовляємо українською мовою, звертається до нас також українською мовою чоловік років 40-45. Розговорилися. Виявляється, що це був Григорій Булах з Києва — журналіст і письменник. Хоч хай навіть на дорозі, але нам радо було обмінятися думками. Адже це не в Києві чи Москві, де каґебісти стежать за вашим кожним кроком — це все таки Чехо-Словаччина, де напевно за балачку не заарештують (бодай, не чули про такі випадки). Навіть без питань з нашого боку Булах сказав, що русифікація України вже настільки набрала небезпечних розмірів, що про це там говорять не тільки українські письменники на своїх з'їздах, але навіть ,,звичайні люди" на вулицях. На нашу заввагу, що найкращою і то єдиною ґарантією культурно-національного розвитку українського народу є державно-політична незалежність України, Булах, можливо тому, що з ним була ще одна особа (правдоподібно також з України) висловив ,,сумнів" аж в такому ,,крайньому" засобі. Одначе, він ,,твердо вірить", що ґорбачовська ,,ґласность" є доброю розв'язкою проблеми русифікації України... Ну, й хай собі вірить. Але приємно було довідатися бодай на вулиці у Карлових Варах, якої думки люди типу Григорія Булаха з Києва про русифікаційний наступ Москви проти поневолених народів.

В ,,Закутку" та на могилі Володимира Винниченка

Прага — це тільки одне з багатьох міст світу, де в силу трагічної долі нашої нації видатні сини й дочки нашого народу вимушено поховані далеко від рідної батьківщини. Долі так забажалося, що Володимир Винниченко — один з найвидатніших українських письменників та перший голова уряду вільної Української Республіки, знайшов місце свого ,,вічного спочинку" в маленькому містечку Мужен на півдні Франції його дружина Розалія Винниченко в листі до мене 14-го березня 1951 року тобто, через вісім днів після смерти свого чоловіка, писала так про останні хвилини Винниченка.

,,Я була біля нього в момент кончини. Він раптом прихилив голову до стіни, біля якої стояв, і коли я підбігла до нього та хотіла запитати, що з ним, він повільно схилився до мене й тихенько впав до землі. Серце перестало битися. Вираз лиця спокійно-прекрасний і ніщо не нагадувало смерть. Ми поховали його на маленькому цвинтарі в Мужені і засипали квітами, які він так любив. Але він скрізь присутній і тепер. Все навкруги повно ним, кожний предмет, кожний сонячний промінь, кожна краплина роси зв'язані з його образом. Крім того, він залишив по собі таку спадщину, якої вистачить для прийдешніх поколінь".

Закінчення буде.

Й. ТЕРЕЛЯ У БАФФАЛО

Колишній в'язень совєтських концтаборів Йосиф Тереля загостив з дружиною Оленою до міста „добрих сусідів" у неділю, 7-го лютого ц.р.на запрошення місцевого відділу Українського Патріярхального Товариства.

Хоч зустріч була запляновано на 3-тю годину по полудні, Йосип і Олена Терелі прибули до Баффало ще перед полуднем, щоб, скориставши із запрошення о. Дмитра Лаптути, взяти участь у Св. Літургії в церкві Св. Івана Хрестителя.

У зв'язку з приїздом Й. Терелі, Патріярхальне Товариство подбало про пресконференцію, яка відбулася безпосередньо перед зустріччю в одній із заль Українського Дому „Дніпро". Цей Дім, до речі, послужив своєю великою залею і для самої зустрічі. Інтерв'ю з Й. Терелею провів один із кращих репортерів щоденника „Баффало Нюз" Ентоні Кардінал. Перекладачем був місцевий адвокат д-р Андрій Дякун, який дуже добре володіє українською мовою. Наступного дня на сторінках газети появився обширний репортаж зі зним кою Йосипа Терелі. З репортажу читачі довідалися, що перед приїздом до Баффало Йосип Тереля брав участь у Світовому Конгресі у справі прав людини у Венеції. Італійські господарі Конгресу, побачивши, що у нього совєтський пашпорт, посадили И. Терелю між кліром Російської Православної Церкви. Йосип Тереля пояснив господарям, що це Церква, яка підлягає контролі КҐБ, і на яку совєтські власті покладають надії, що вона проковтне Українську Католицьку Церкву. Але Тереля присівся до тих КҐБ-істів у рясах. Сидів біля єпископа. Совєтська делегація намагалася переконати його, що так довго, як у нього совєтський пашпорт, повинен він мовчати і нічого не говорити проти совєтів. Тереля зачекав, поки совєтська делеґація виговориться, а тоді взяв слово. Свій виступ він арґументував відповідними документами, копії яких роздав присутнім. А документи говорять про те, що Кремль доручив священикам РПЦеркви інформувати уряд про всякі протидержавні дії парафіян. До них зараховано також і критику уряду. Совєтська делеґація признала документи правдивими, але не завагалася подати учасникам Конґресу наївне пояснення, що пред'явлені Терелею документи перестарілі, тримісячної давнини, а від того часу обставини в Совєтському Союзі змінилися. При тому совєтська делеґація склала протестаційну заяву, мовляв, через присутність Терелі не можна було добитися на Конгресі до чогось конструктивного.

Для пояснення додамо, що Йосип Тереля взяв участь у Венецькому Конгресі на прохання СКВУ.

Під час інтерв'ю Йосип Тереля розказав ще про долю УКЦеркви під совєтською владою. Ця Церква, як відомо, живе і діє у підпіллі. Нараховує п'ять мільйонів членів у самій Україні, а два мільйони поза її межами.

Горбачовську „гласность" Тереля схарактеризував як „димову заслону" для обману Заходу, бо в самому СССР слідів „гласності" не видно. Доказом може служити факт, що большевики в минулому році (отже вже за „гласності") знищили в Україні 150 церков.

Далі Й. Тереля розповів репортерові про важніші факти зі свого життя. На своєму віку (йому тепер 44 роки) протягом 23-ох років карався він по совєтських тюрмах, таборах, „психушках".

Після пресконференції Олена і Йосип Терелі перейшли до великої залі, де їх чекало зібране уже громадянство (преса подала — 200 осіб). При вході на залю достойних гостей привітали члени управи відділу Українського Патріярхального Товариства з головою Оксаною Бережницькою у проводі, та шкільні діти в національних одягах — Лариса Петришин і Адріян Депутат. Привітання відбулось традиційним хлібом-сіллю.

Через залю гості пройшли при супроводі грімких оплесків публіки. Зі сцени, в напрямі якої вони йшли, вітала їх чудова декорація, скомпонована в дусі Тисячоліття християнства в Україні. Автором композиції був мистець Мар'ян Борачок. Зміст композиції творили чотири постаті нашої історії: св. княгиня Ольга, св. князь Володимир і свв. князі Борис і Гліб як символи українського християнства і державної влади. Над цими постатями виднів Тризуб. Композиція була обрамована написами: „За віру Христову, за батьківську славу".

Зустріч розпочато піснею-молитвою „Боже, вислухай благання...", яку проспівали всі присутні. Після того голова Відділу УПТ, яка проводила зустріччю, представила достойних гостей, сказавши при тому декілька слів про них. І знову посипалися спонтанні, щирі оплески. Новообраний радний м. Чіктоваґа (біля Баффало) Андрій Кулик, заступаючи посадників міст Чіктоваґа і Баффало, вручив Терелям символічний ключ від Баффало і грамоту признання від посадника м. Чіктоваґа.

Перед виступом Йосифа Терелі доповідь про нього мав автор цього допису.

Йосип Тереля говорив на тему „Стан Української Католицької Церкви під совєтською окупацією". Але доповідач сказав більше, ніж цього вимагала тема. Говорив з певною дозою запалу, цікаво. І що основне — його доповідь була просякнута вірою в перемогу української визвольної ідеї, вірою у світле прийдешнє Української Церкви. На рідних землях (як сказано було в доповіді) відбуваються зміни. Люди перебороли страх. Люди, а особливо молоде покоління, не бояться захищати свої права. Немалий вплив на зміну у способі думання молодого покоління має війна в Афганістані. Вона прямо перебудувала молоду людину.

В Україні не існують тепер поняття „східняк", „західняк", „бандерівець", „мельниківець", нема релігійної нетерпимости. Всіх об'єднує спільна мета. Щодо Української Католицької Церкви, то вона, хоч в підпіллі, живе, розвивається. Тепер вона не обмежена Збручем, як колись. Тепер її паростки видно всюди, де тільки живуть українці. Українська Католицька Церква в Україні має 18 єпископів. Значна їх частина — це молоді люди. Взагалі зацікавлення Церквою тепер серед молоді велике. Помітне значне збільшення покликань у молодих людей до духовного стану. Як зайде потреба, то край зможе поповнювати нестачу українських священиків у діяспорі. Великий вплив на зростання релігійности в Україні мала останньо поява Матері Божої в Грушеві.

В Україні йдуть старання про легалізацію УКЦеркви і старання про завершення її Патріярхатом. Є вигляди на позитивне полагодження цих справ. До кінця 1988 року, на думку Й. Терелі, матимемо Патріярхат. Передумовою створення Патріярхату є справа ще однієї Митрополії УКЦ в Україні. І ця справа знаходиться на добрій дорозі: є можливості створити Ужгородську Митрополію.

Були й інші справи, що їх порушено в доповіді, а згодом і в дискусії. Виступ Йосипа Терелі доповнила його дружина Олена Тереля Говорила вона про вклад українських жінок у змагання, які тепер проходять в Україні. Тягар, який вони несуть, нелегший від тягару чоловіків, а може іноді ще важчий. Коли чоловіка арештують, жінка мусить турбуватися і ним, і всією сім'єю. Звернула увагу на потребу єдности. При спільних зусиллях можна подолати і найбільші труднощі. На закінчення О. Тереля проспівала три пісні.

Програму закінчено молитвою, яку провів присутній на залі о. Дмитро Лаптута. Згодом присутні перейшли до іншої кімнати, де на них чекала приготована жінками з УПТ перекуска. Фрагменти зустрічі передавалися згодом на телевізійній програмі.

Михайло Лоза

XXIX ЗИМОВИЙ БАЛЬ ТУІА ІЗ ПРЕЗЕНТАЦІЄЮ ДЕБЮТАНТОК В ДІТРОЙТІ

Зимовий Баль Товариства Українських Інженерів Відділ в Дітройті — перший ряд (зліва): голова товариства Любомир Гевко, Наталка Гевко, опікунка дебютанток, Ірина Сеник, опікунка дебютанток, Ігор Козак аранжер балю; другий ряд (зліва): Христина Цепла — Альфред Блок, Мішел Палмер — Міхаел Мирфі, Христина Максимович — Юрій Галяревич, Валентина Па[illegible]ет — Зенон Заревич, Ліса Ґудз — Христіян Москаль, Діяна Черкес — Іван Шаєнко, Діяна Кордуба — Данко Миколенко, Христина Марітчак — Максим Стрихар, Таня Круп'як — Григорій Волощук, Олександра Іваницька — Михайло Савицький, Таня Кларк — Марко Качмар.

23-го січня в Дітройті відбувся традиційний Зимовий Баль, з року в рік влаштовуваний місцевим відділом Товариства Українських Інженерів Америки. Такий баль, започаткований 29 літ тому серед дещо скромніших обставин перших років нового досвіду на новій землі, тоді називався Зимовим Равтом. Сьогодні під назвою Зимового Балю ця імпозантна імпреза зараховується до визначніших подій в товарисько-суспільному житті української громади дітройтської метрополії. Завдяки елегантному приміщенню, добірній оркестрі і карнаваловій атмосфері, створеній вмілим підготовленням балевих плянів, Зимовий Баль ТУІА втішається популярністю, якій на цьому терені немає суперництва.

Нерозлучною частиною Зимового Балю є презентація дебютанток. Започатковане від перших зимових равтів це формальне введення молодих панночок у суспільство з бігом часу ввійшло в головну атракцію балевої програми. Двадцять дев'ять літ безперервної тяглости цієї програми і двадцять дев'ять річників дебютанток є свідками особливої традиції і її кожнорічного відновлення на формальному балі.

Баль відкрив голова відділу інж. Л. Гевко. Привітавши гостей і висловивши признання батькам дебютанток за дбайливе виховання, він побажав веселої забави і передав дальше ведення програми аранжерові балю мґрові І. Козакові.

По короткому вступному слові мґр Козак заповів презентацію і індивідуально представив дебютанток, їхніх батьків і товаришів забави. Помітно схвильовані панночки виходили на залю у супроводі ескортів, сяйва прожекторів і музичного акомпаньяменту. Вони ґраціозно вклонялись у відповідь на рясні оплески і признання, можливо на короткий момент переживаючи почування молодої фільмової зірки під час її виступу-прем'єри на екрані.

Ще кілька слів від аранжера балю, ґратуляції і бажання дальших успіхів від товариства; ще кілька блискавок фотоапаратів і короткий момент уваги гостей на головну сцену, прикрашену молодими панночками та їхніми ескортами. Відтак танець із товаришами забави і батьками, а після цього 29-та презентація одинадцятьох панночок — це вже історія ще одного річника дебютанток.

Після вечері перший танок був присвячений батькам дебютанток, а відтак гості забавлялись аж до ранку. Слід згадати, що добірна оркестра цим разом не тільки виконала цікавий танковий репертуар, але музичністю і мистецьким відданям причинилась до милої балевої атмосфери. Цікаво було помітити, що молодь позитивно реагувала на популярну музику „великої оркестри" із 40-их років і брала жваву участь в традиційних танках.

Двадцять девятий баль перейшов в історію діяльности товариства як успішна імпреза. До цього причинилось компетентне виконання обов'язків, пов'язаних із нелегким завданням проведення балю і задоволення очікувань приблизано 300 гостей. Члени балевого комітету працювали під проводом його голови молодого інж. Ю. Вороновича. Резерваціями зайнялись д-р Б. Гайдукевич і його дружина пані Ліда. Опікункою дебютанток і організаторкою всіх деталів дебюту була Ірина Сеник, яка з кожним роком завершує новий „рекорд" в тій важливій функції. В проведенні дебютової програми асистувала дружина голови відділу Наталка Гевко. Приміщення Українського Культурного Центру і його обслуга задоволили всі очікування. Чистий дохід із балю призначений на стипендійні цілі.

ІВК

ОДУМ в Чикаґо вшанував І. Багряного

Одумівська родина Чикаго 6-го грудня 1987 року відзначила 80-ту річницю Івана Багряного. Увесь прихід з неї передано як подарунок у річницю народження її чоловіка, Галині Багряній, яка живе в Німеччині зі старою матір'ю та дочкою — студенткою Гайдельберзького університету. Цю саму імпрезу з малими змінами повторено 14-го лютого в залі парафії св. Володимира. Увесь прихід з імпрези ОДУМ призначив на купівлю компютора газеті „Українські вісті", які з 1961 року безкоштовно друкують сторінку ОДУМ-у.

Велике значення мають „Українські вісті" в загальній українській діяльності, бо росіяни всіх мастей переконують світ, що Україна не хоче бути незалежною державою, вона, мовляв, об'єдналася з Росією на віки вічні. Це лише галичани хочуть незалежної України. Про це саме не так давно говорив і писав навіть О. Солженіцин. А „Українські вісті" як речник читачів українського Сходу твердили й твердять, що вся людність всіх областей України, Сходу і Заходу, хоче бути господарем на своїй землі. Так що „Українські вісті" є одним з важливих і міцних кілець українського ланцюга. Ідею допомогти газеті підтримали радіопередачі православної парафії св. Володимира, подружжя Самбірських та Марійки Чучули. Вони безкоштовно подавали оголошення про імпрезу. Парафія св. Володимира дала безкоштовно для ужитку свою залю.

Свято розпочав співом маршу ОДУМ-у „Ми об'їхали землю навколо" (слова Ів. Багряного, музика Миколи Фоменка) дівочий ансамбль ОДУМ-у, до якого входять Орися Завертайло, Олександра Косогор, Наталя Коновал, Мотя Пошиваник, Христя Смулка та Дарка Попович, у фортепіяновому супроводі Євгенії Косогор. Олексій Пошиваник — голова ЦК ОДУМ-у поінформував про газету та цілі повторення імпрези і представив доповідача Олексія Коновала — активного в житті ОДУМ-у та УРДП. Він насвітлив життєвий і творчий шлях та політичну діяльність Івана Багряного, який є в нас єдиним письменником, твори якого побачили світ у різних країнах різними мовами англійською, французькою, німецькою, голляндською, італійською та ін. Він показав своїх героїв в усіх книгах, як і в найбільш популярному творі „Тигролови", цікавими, відважними та життєрадісними. Наталя Коновал на тлі музики струнного ансамблю ОДУМ-у, яким керує Віктор Войтихів, показала на екрані прозірки та розповіла про життєвий шлях І. Багряного як діяча УНРади, члена родини та партії УРДП, яку він очолював. Віктор Войтихів ширше насвітлив усі жанри творчости Багряного та представив виконавців уривку з книжки „Про лелек та Павлика-мандрівника" та „Телефон" й інші літературні жанри творів, які вибрали і підготовили виконавців Галина та Дмитро Грушецькі. В читанні творів Багряного взяли участь Микола Скиба, Ірина Бузина, Тимофій, Галя і Христя Косогори, Орися Завертайло, Андрій Скиба, Олександра Косогор, Галина та Дмитро Грушецькі. Ці вдалі імпрези ОДУМ-у закінчувалися виступом бандуристів перший раз втрьох, а другий раз Моті та Павла Пошиваників, які з великим вмінням виконали три музичні твори.

Їжу перед імпрезами приготовили члени Товариства Одумівських Приятелів. На газету зібрано з вступів та продажі їжі коло 1,200 дол. та з пожертв, серед яких варто згадати касу „Самопоміч", що пожертвувала 500 долярів, а по 100 дол. д-р Б. Ткачук та інж. В. Ростун, інші склали менші суми.

Імпреза, присвячена творчости Івана Багряного дала велике задоволення молоді у її виховній діяльності, а присутнім — приємність.

Ол. Сергієнко

Бенкет-бенефіс УОКЦентру у Філядельфії

Говориться, що з малих початків звичайно виростають великі ідеї. Добрим прикладом для такого твердження може бути УОК Центр у Філядельфії. Ідея центру може і справді мала скромні інтенції, так само як і початки його, але в доволі скорому часі вона почала прибирати щораз більших розмірів, почала рости, бо як виявилося, вона стала не тільки практичною, але і в багатьох випадках пекучою потребою. Тому, коли сьогодні зважити, яку велику функцію цей центр виконує і до якої міри задовольняє потреби всієї нашої громадськости, то можна сміливо сказати, що ідея Центру повністю виправдала себе.

В центрі зайшли приміщення численні організації, особливо молодечі, включно із школами, і тому він став незаступимим для всієї української спільноти Філядельфії і околиці. В очах наших співгромадян він теж набирає щораз більшого значення. Про це була нагода вже не раз переконатися. Кажучи без перебільшення, тепер було б навіть тяжко уявити собі всяку можливість успішного розвитку організованого і такого різноманітного українського Освітнього культурно-розвагового життя без УОК Центру. Можна тільки жаліти, що його не було в нас кілька десятків років тому.

Очевидним однак є завжди той самий факт, що жадна ідея нічого сама собою не представляє, коли не має за нею людей з потрібним ентузіязмом і з потрібними засобами, щоб її зреалізувати. Знаємо, що справа ця не така то проста, бо охочих людей, які посвячували б так багато часу, віддавали б стільки труду і клопоталися так безнастанно всіми справами Центру, а особливо придбанням фондів для його існування, знайти нелегко. Тому з признанням і громадською вдячністю треба допомогти тим, які докладають великих зусиль, щоб не тільки зберегти існування центру, але допомогти його розбудові, що якраз тепер є в повному ході. Чи можна недоцінювати, або що гірше, дивитися з байдужістю на таку всебічну діяльність, яка йде на користь цілої громади? Тому найкращим виявом зрозуміння і солідарности була б моральна підтримка та матеріяльна допомога центрові. УОК Центр, як було згадано, якраз тепер є в процесі розбудови і добудови дуже потрібних урядженъ, щоби належно виконувати свої завдання супроти потреб нашої спільноти, які з бігом часу помножуються. Фондів на це немає і дирекція старається роздобувати їх усіми можливими для неї способами.

З цією метою, як також і для розваги всіх гостей організується бенкет-бенефіс, який відбудеться 12-го березня о год. 6-ій вечора у великій залі УОК Центру. В розваговій частині бенкету виступлять Богдан Чаплинський — тенор, Роксоляна Гарасимович — акомпаньяторка, Роман Рудницький — концертовий пяніст. На бенкеті УОК Центр наймену є організатора і керівника Української Гельсінкської групи Миколу Руденка Українцем Року. Як і завжди, дирекція центру надіється на численну підтримку всієї української громади Філядельфії і околиці.

Так, це правда, що тепер у нас багато різних проєктів як місцевого, так і загальноукраїнського характеру. Всі вони дуже потрібні і вимагають нашої підтримки. Може видаватися, що це перевантаження. Але тут варто подумати над тим, хто ж інший зробить це за нас, якщо ми самі цього не зробимо? Не забуваймо, що йдеться про збереження майбутнього нашої спільноти, а роля УОК Центру в тому відношенні є очевидною.

Успіхи молодого українського науковця

Д-р Олександер Куріца

Д-р Олександер Куріца, син інж. Олега і мґр Генрієти Куріців, дістав призначення на професора у відділі патології медичного центру відомого університету Єйл у Ню Гейвені, Конн., буде також займати пост заступника директора клінічної лябораторії.

Д-р О. Куріца одержав ступені бакалавра і маґістра, а пізніше, в 1985 році докторат з мікробіології в університеті Іллиной, Урбана. Його спеціяльність — молекулярна генетика мікроорганізмів заразливих хворіб. Після одержання докторату він відбув двобічну наукову практику в Каліфорнійському університеті в Лос Анджелесі, де провадив наукові досліди. Про висліди своєї праці він доповідав на кількох наукових конференціях, а також опублікував їх у професійних журналах.

Д-р Олександер Куріца (популярно знаний як Альо) завжди був активним в українському житті. Він закінчив школу українознавства при парохії св. Миколая в Чикаго і здав із відзначенням матуру. Крім того 15 років вивчав гру на фортепіяно у студії проф. І. Білогруда в Чикаґо, а також вивчив кілька чужих мов (німецьку, еспанську, польську і російську) і як студент часто працював перекладачем у відділі іміґрації на летовищі у Чикаґо. В Іллиной ському університеті він був активним в українській студентській громаді і був її головою. Альо був від малої дитини членом Пласту і відбув вишкільні табори, закінчив „Лісову школу", де пізніше був інструктором, і кілька разів його вибирали комендантом пластових таборів. Під час побуту в Лос Анджелесі був там станичним, а тепер є активним в уладі „Побратимів". Він і його родина є членами 399 відділу УНСоюзу в Чикаґо.

Українська громада вітає ще одного молодого науковця і бажає йому успіхів в його професійній праці, а також у діяльності для добра української праці, а також у діяльності для добра української спільноти.

Роман Б. Припхан
секретар 399-го Відділу УНС „Леви"

Щедрик, щедрик, щедрівочка...

Ще не вспіли ми переступити порога нашого славного українського Християнського Тисячоліття, а вже наша чикаґська федеральна каса „Самопоміч" подбала про духовний корм для дітей, молоді та цілої української спільноти у вільному світі. В першу чергу, вона затримала ліквідацію єдиного на місцях нашого поселення виховного та багатоілюстрованого, з численними історичної вартости світлинами „Екрану", що вподовж 26-ох літ появляється під редакцією заслуженого соборника проф. Адама Антоновича. Дехто каже, що цей наш український „Екран" сповняє, а то й перевищує функцію американського „Рідерс Дайджест", бо з його сторінок ми дізнаємося про наше минуле і сучасне тут на поселеннях, а також про становище українського поневоленого народу. На жаль в останніх роках журнал переносив майже повну фінансову кризу.

А чи ви уявляєте собі, скільки коштує хоч би одна світлина, поміщена в „Екрані"? А там є їх безліч, буває від 70 до 100 в одному числі.

Тому, розуміючи потребу дальшої появи „Екрану", наша громада враз зі своїм духовенством подала йому помічну руку і почала щедро допомагати в його дальшій екзистенції. І так, передостаннє число „Екрану" появилося завдяки моральній підтримці і щедрій пожертві чикаґського Владики Інокентія Лотоцького, каси „Самопоміч" і банку „Певність". Останнє число, якого кошт виносить 3,000 долярів, — повністю покрила дирекція української федеральної каси „Самопоміч" в Чикаґо, що насправді виразно намітила собі за ціль стати однією з найбільш громадсько свідомих, економічних баз нашого міста. „Княжий дар" Самопомочі є рівночасно дарунком для нас усіх, тим більше, що це останнє число „Екрану" є вийнятково цікаве і цінне. В ньому бо знаходиться безліч, деколи унікальних, матеріялів з ділянки суспільно-громадського життя, політичного, церковно-релігійного, а також відблиски найважніших подій світового засягу з відношенням до нас українців.

Немає в Чикаґо більшої чи меншої події в українському громадському житті, якої не торкнулася б щедра рука „Самопомочі". Згадаю хоч би „Кооперативний Веселий День" на українській відпочинковій оселі в Равнд Лейку (Кругле Озеро), що знаходиться недалеко Чикаґо, який річно організовує „Самопоміч" для своїх членів, а також всіх тих, що бажають весело провести день серед своїх знайомих і друзів на лоні чарівної природи. Там же відбуваються різні імпрези громадського характету, спортові змагання і турніри, а також спеціяльні атракції для дітей молодшого віку — гри і забави, де вони одержують всілякі нагороди. Минулого літа наші діти одержали, крім гарних забавок, ще й цінні книжечки пере Лева Яцкевича з Філядельфії: „Князь Роси", „Мак і Волошка". Ілюстрував їх наш славний мистець маєстро Едвард Козак — „Еко", тож вартість книжечок є подвійна.

Зближалося Різдво Христове. Наші школи відчувають брак відповідних ілюстрованих книжечок з історії рідного народу. І тут наша каса щедро „сипнула" в дар українській дитині, закуповуючи під шкільну ялинку „Альбоми українських князів, королів, гетьманів і президента" (опрацьовані колеґією видавництва „Екран" (для всіх учнів „Рідної Школи" в Чикаґо, на суму 500 дол. Вдячности учнів і вчителів годі передати словами.

Та одним з найкращих дарунків „Самопомочі" є Український історичний календар, виданий з нагоди Тисячоліття Хрищення Руси-України. Цей „Пропам'ятний календар" є не тільки одним з найбільш імпозантних видань еміґрації з огляду на прекрасні, великої історичної вартости малярські зображення старинної Київської Руси-України відомим українським істориком і малярем проф. Ст. В. Конаш-Конашевичем, але також вміщує в календарному порядку тексти з важнішими історичними подіями нашого народу. А видала його Централя Українських Кооператив Америки для вияву свого служіння всім українцям.

От чому наша „ластівочка" не перестає щебетати нашого українського „Щедрика" на чужині!

Дай Боже, щоб всі наші інституції і установи йшли слідами федеральної каси „Самопоміч" в Чикаґо і не допускали до ліквідації рідного слова і рідної мови!

Тому всі ставаймо членами української каси „Самопоміч"!

Олександра Мудра

ДЕБЮТ ЮНАЧОК НЮАРКСЬКОЇ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ

Кожного року в січні відбуваються вже традиційні та дуже популярні карнавалові вечерниці з презентацією дебютанток Нюаркської Пластової станиці. Цього року ці вечерниці відбулися у суботу, 30-го січня, в елегантній залі готелю Аспен у Парсиппані, Н. Дж., на яких дебютувало сім юначок із гуртка „Незабудьки" з 20-го куреня УПЮ ім. Марти Борецької.

Цьогорічний дебют був особливим, бо він уже 30-ий з черги. Цю імпрезу влаштовують спільно Нюаркська Пластова станиця і місцевий гурток Пластприяту.

Карнавалові вечерниці 1988 року, на яких було понад 1,000 осіб і на яких грали дві оркестри — „Темпо" під керівництвом Іринея Коваля та „Червона Калина" під проводом Олега Канюки — формально відкрила Ярослава Мулик, голова гуртка Пластприяту. У своєму короткому слові вона привітала присутніх гостей, цьогорічних дебютанток („Незабудьків цього незабутнього дебюту") та згадала ініціяторів цієї імпрези з перед 30-ох років, а саме: св. п. Августину Хомову, св. п. Ярослава Яворського і св. п. д-ра Іллю Карапінку. Я. Мулик висловила надію, що Нюаркська Пластова станиця дочекається й 50-го дебюту, так як цього року діждалася 30-го.

Відтак Я. Мулик і пл. сен. Юрій Тарасюк, ЛЧ, представили публіці дебютанток і їхніх ескортів: Оксану Смішкевич-Андерсон і Павла Стадника; Тамару Бабюк і Андрія Гноя; Христину (Іню) Бонакорсу і Михайла Савицького; Лесю Коропей та Бориса Березу; Міріям Худьо і Романа Геврика; Марію (Мусю) Цяпку та Ігоря Павлюка; Ладу Явну і Тараса Семчишина.

Коли дебютантки — у чудових білих сукнях і з китицями квітів у руках — та їхні ескорти входили на залю під звуки оркестри, Я. Мулик і пл. сен. Ю. Тарасюк подавали інформації про освіту цьогорічних дебютанток, про їхню пластову та іншу многогранну діяльність.

Спершу пари під гучні оплески присутніх поодиноко обійшли величезну танцювальну площадку, а відтак, знову під грімкі оплески, всі разом обійшли залю. Відтак молоді пари протанцювали перший танець забави, „Замріяний вальс", у виконанні оркестри „Темпо". Опісля батьки дебютанток танювали зі своїми дочками, а ескорти з матерями дебютанток.

Пл. сен. Юрій Дац, ЛЧ, станичний Нюаркської Пластової станиці, привітав дебютанток з їхнім офіційним вступом у ряди дорослої української громади, погратулював їм за їхні успіхи в науці у щоденних і українознавчих школах, як і за успіхи у пластовій діяльності. Він побажав їм успіхів у майбутньому і висловив надію, що вони й надалі залишаться вірні пластовому законові, тобто далі працюватимуть на славу Бога і на добро українського народу. Станичний також привітав батьків дебютанток і численних гостей на цих вечерницях, зокрема складаючи глибоку подяку Зірці Боднар, імпрезовій референтці Пластприяту, Ярославі Мулик, голові, та всім членам гуртка Пластприяту за таке успішне зорганізування цьогорічних вечерниць.

Опісля пл. сен. Омелян Гельбіг, СМ, голова фундації Нюаркської станиці, дякуючи всім тим, які спричинилися до розвитку станиці, спеціяльно відмітив діяльність Зірки Боднар, яка упродовж п'яти років займається організацією і переведенням цих успішних вечерниць. Пл. сен. О. Гельбіг вручив З. Боднар китицю квітів. Він також викликав проф. Василя Гнатева, скарбника фундації, та Юрія Яворського, власника крамниці „Говерля", і подякував їм за їхню довголітню працю для успіху цих карнавалових вечерниць.

Слід згадати й інших осіб, які вклали працю і свій дорогий час, щоб запевнити успіх цьогорічних вечерниць, а саме: Оксану Бауер (проби церемонії дебюту з дебютантками та їхніми ескортами), Зірку Смородську, писаря гуртка Пластприяту (зв'язок з американською пресою), Дзвениславу Явну, опікунку гуртка „Незабудьки" (закупівля квітів для дебютанток). Як вже згадано, львину долю праці виконала Зірка Боднар, яка, як імпрезова референтка Пластприяту, займалася видрукуванням запрошень, квитків і афішів, відповідала за контакт з українською пресою та з управлінням готелю Аспен, як теж займалася заанґажуванням фотографів і оркестр та багатьма іншими справами.

Дебютантки і ескорти (зліва): Леся Коропей і Борис Береза, Муся Цяпка і Ігор Павлюк, Лада Явна і Тарас Семчишин, Оксана Смішкевич-Андерсон і Павло Стадник, Тамара Бабюк і Андрій Гной, Міріям Худьо і Роман Геврик, Іня Бонакорса і Михайло Савицький.

Опісля о. Богдан Лукій, ЧНІ, парох української католицької церкви св. Івана Хрестителя у Нюарку, відспівав разом з присутніми „Отче наш" і відмовив молитву в намірені дебютанток, їхніх батьків і гостей.

Після цієї врочистої хвилини відбулася вечеря та продовжувалася забава під звуки, на переміну, оркестр „Темпо" і „Червона Калина".

Під час перерви у забаві гурткова „Незабудьків" пл. вірл. Тамара Бабюк в імени дебютанток подякувала пластовим провідникам за працю з гуртком, зокрема першій впоряднищі гуртка подрузі Олі Редці-Стасюк, подрузі Ірці Савчин і теперішній впоряднищі Наталці Воронці-Білаш, як також Станичній старшині і гуртку Пластприяту. Вона склала сердешну подяку батькам дебютанток за безмірну любов, опіку та виховання.

Відтак продовжувалися вечерниці під звуки згаданих оркестр.

Комітет цьогорічних карнавалових вечерниць повідомив, що наступні вечерниці Пластової станиці Нюарку з презентацією дебютанток відбудуться 21-го січня 1989 року у цьому ж готелі Аспен. Якщо юначки інших станиць бажали б дебютувати на тих вечерницях, то комітет прохає в тій справі звертатися до Зірки Боднар, телефонуючи на число (201) 763-3105.

Цьогорічні пластові вечерниці пройшли з великим успіхом і ще довго після того як оркестра „Темпо" відіграла останній танець, велика частина публіки не хотіла залишати залю, бажаючи продовжити весело проведений час на цьому дебюті. Та це й не дивно, бо всі вечерниці Пластової станиці в Нюарку впродовж останніх 30-ох років завжди втішалися великою популярністю. Є всі підстави думати, що вечерниці в січні 1989-го року, знову з презентацією дебютанток, матимуть такий же успіх, як усі попередні.

Василь Гершаковець

Міріям Худьо та її ескорт Роман Геврик.

CONTRIBUTIONS TO THE COMMISSION ON THE UKRAINE FAMINE

(as of January 7, 1988)

Donations of $30,000: Ukrainian National Association, Inc., Jersey City, N.J.

$5,000: Ukrainian American Coordinating Council, New York, N.Y.

$2,000: Julian E. Kulas, J.D., Chicago, Ill.; Paraskewia Wytwycka, New Haven, Conn.

$1,500: George (M.D.) and Jaroslawa Szczerbaniuk, Monmouth, Ill.

$1,000: Joseph Iwaniw, Venice, Fla.; Fedir Kapusta, New York, N.Y.; Petro Matula, Potomac, Md.; Arkadi Mulak-Yatzkivsky, Los Angeles, Calif.; Jaroslawa Irene Paclawsky, College Park, Md.; Anna Pylypiuk, Chicago, Ill.; Stepan and Valentina Sawchuk, Hamtramck, Mich.; Self-Reliance (N.Y.) Federal Credit Union, New York, N.Y.

$600: George Mycak, Forest Hills, N.Y.

$500: Ala I. Donchenko, Villa Park, Ill.; (in memory of Iwan Donchenko), Zenovia D. Kuncio, D.D.S., Bayside, N.Y.; Kylyna Matula, Rockville, Md.; Andrew Ripeckyj, Chicago, Ill.; Hryhorij Rudjak, Cleveland, Ohio.

$350: Luba Kerod, New York City, N.Y.

$300: AHRU/Capital District Branch, Troy, N.Y.; Lubodar Olesnycky, Springfield, N.J.; Bohdan Yasinsky and Family, Silver Spring, Md.

$250: Nikolai Awramenko, Hamilton, Ont.; Stefan Fedenko, Warren, Mich.; Myron and Olha Hnateyko, Clifton, N.J.; Ihor Humeniuk, Chicago, Ill.; Jurij G. Lyczkowskyj, Seminole, Fla.; Self Reliance Baltimore Federal Credit Union, Baltimore Md.; Waldimir Semenyna, Hampton, N.J.; Jean Serbyn, Montreal, Que.

$210: Zinowij Lew Melnyk, Ph.D., Cincinnati, Ohio.

$200: Brotherhood of Veterans 1 UD UNA Philadelphia Branch, Philadelphia, Pa.; Walter Debaylo, North Plainfield, N.J.; Yuri A. Deychakiwsky, M.D., Virginia Beach, Va.; Nick Diakun, Flushing, N.Y.; Peter Golej, Dearborn, Mich.; Luba Halibey, Denville, N.J.; Roman Ilnytzkyj, Forest Hills, N.Y.; Semen Lobodenko, Philadelphia, Pa.; O.D.U.M.-CANADA, Toronto, Ont.; Omelian Omecinskyj, Rochester, N.Y.; Luba Palashewsky, Rancho Palos Verdes, Calif.; Olga Pofrosky, Newtown, Ct.; Myroslaw Prokop, New York, N.Y.; Wasyl and Vera Samilenko, Swarthmore, Pa.; Vladimir Sokolovsky, Darien, Ill.; Maria Stephaniw, Nutley, N.J.; Lidia Strebelsky, Yonkers, N.Y.; Andrew Tretiak, Santa Barbara, Calif.; Ukrainian Orthodox Church of Holy Ascension, Maplewood, N.J.; Laura L. Zaika, Cheltenham, Pa.

$160: Oleh Weres, Ph.D., Sonoma, Calif.

$125: Oleksa-Myron Bilaniuk, Ph.D., Wallingford, Pa.

$100: Diana L. Adams, Long Island City, N.Y.; Sophia Andrushkiw, Maplewood, N.J.; Anonymous, Rochester, N.Y.; Wasyl Barnych, Detroit, Mich.; Valentina Bay, Wood Dale, Ill.; Stephania Bereznicki, M.D., Philadelphia, Pa.; (in memory of Mstyslav Dolwyckyj); Jaroslav Bihun, Washington, D.C.; Juliane Biletsky and Helena M. Martyniuk, Cuyahoga Falls, Ohio, Yaroslav Bilinsky, Ph.D., Newark, Del.; Michael Bobiak, Long Island City, N.Y.; Myron Boluch, J.D., Boston, Mass.; William Borysko, Northville, Mich.; Miron Buczak, Schenectady, N.Y.; Wiaczeslaw A. Ceteno, Ann Arbor, Mich.; Stephan Chemych, New York, N.Y.; Helen Chorney, Fort Lee, N.J.; Dmytro Chromiak, West Roxbury, Mass.; Jaroslaw Chypak, Wayne, N.J.; Roman Danyluk, Elmhurst, N.Y.; Maria Danysh, New York, N.Y.; Walter and Cecilia Debaylo, North Plainfield, N.J.; Nicholas Dembricki, Stamford, Ct.; Zenon Derzo, M.D., Lorton, Va.; Ulana M. Diachuk, Rutherford, N.J.; Tatiana Didoshak, Bayside, N.Y.; Dmytro Dmytrenko-Pasichna, St. Petersburg, Fla.; Adrian A. Dolinsky, Westfield, N.J.; John O. Flis, J.D., New York, N.Y.; John Gulycz, Sarasota, Fla.; G. Halamushka, St. Petersburg, Fla.; Ihor E. Hayda, Easton, Ct.; Michael Heretz, Albany, N.Y.; Doris Hladky, Miami Beach, Fla.; Michael P. Hladky, Dearborn, Mich.; Orest and Maria Hladky, Newark, N.J.; N.A. Hruszkewycz, M.D., Cleveland, Ohio; Martyn Ilczyszyn, Cicero, Ill.; Mr. Iszkun, North Tonawanda, N.Y.; John Jarmolych, M.D., Delmar, N.Y.; Paul M. Jowyk, Ridgefield, Ct.; Roman and Lydia Kernitsky, M.D.s., Colts Neck, N.J.; Andrew Keybida, Maplewood, N.J.; Ihor E. Kocur, Lapeer, Mich.; Nestor and Magda Kolcio, Plain City, Ohio; Boyd Kowal, Arlington, Va.; Michael Kowalchuk, Miami Beach, Fla.; Maria Koznarska, Clifton, N.J.; Maria Koznarska, Hunter, N.Y.; Jaroslawa Krawczuk, Philadelphia, Pa.; Thomas M. Krop, M.D., Virginia Beach, Va.; Alexander Krychyk, Lorain, Ohio; Ada Kulyk, Washington, D.C.; John Kuz, Passaic, N.J.; George Kuzyk, Wisconsin Dells, Wis.; Peter Lahola, Toledo, Ohio; Mykola Lawrin, Warren, Mich.; Bohdan Leoczko, Matthews, N.C.; Filaret Lukianovich, Philadelphia, Pa.; John Makaretz, Arlington, Mass.; Philip M. Maksymonko, Algonquin, Ill.; Nicholas Mandyboro, Philadelphia, Pa.; John Mararetz, Arlington, Mass.; Switlana Marchenko, Clifton, N.J.; Helena M. Martyniuk, Cuyahoga Falls, Ohio; Jaroslaw Mlynko, Pasadena, Calif.; Myroslaw Modryckyj, Lincolnwood, Ill.; Mykola Moros, Toronto, Ont.; Leonidas Mostowycz, M.D., Lexington, Ky.; Michael S. Mowchan, Newington, Ct.; Hryhorij Mysyshyn, Springfield, Mass.; Helena Nazar, New Haven, Ct.; Sophia Nezd, Trenton, N.J.; Vladimir Oharenko, Chicago, Ill.; Maria D. Omecinskyj, Maplewood, N.J.; Wasyl Palidwor, New York, N.Y.; Stefan Pankiw, Buffalo, N.Y.; Lidia Paslawskyj, Towaco, N.J.; Myroslaw Pastushenko, Woodhaven, N.Y.; William J. Pastuszek, Swarthmore, Pa.; Marta M. Pereyma, Arlington, Va.; W.V. Petryshyn, North Brunswick, N.J.; Nicholas Rakush, Miami Beach, Fla.; Oleh T. Ratych, Edison, N.J.; Gregory Repa, Chicago, Ill.; St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Church, Kerhonkson, N.Y.; Peter Salak, Glen Spey, N.Y.; Roman Sam, Rexdale, Ont.; H. Samijlenko, Cleveland, Ohio; George Sawicki, Jamaica, N.Y.; Theodosius B. Sendzik, Hamilton Square, N.J.; Michael Senkiw, Inverness, Fla.; Pawlo Shandruk, Philadelphia, Pa.; Jakiw Shegryn, Jamaica Plain, Mass.; Andrew Shoh, Ridgefield, Ct.; Ilko Sidun, Hopelawn, N.J.; Sisterhood of St. Olga, Trenton, N.J.; Daniel Slobodian, Kerhonkson, N.Y.; Wolodymyr Slyz, Woodside, N.Y.; Walter Y. Sochan, Jersey City, N.J.; Omelian Suchowerskyj, Newark, N.J.; Jaroslaw Sydir, Parma, Ohio; Jaroslaw Tatomyr, Levittown, Pa.; Myroslaw Trojan, Watertown, Ct.; Bohdan Turczeniuk, Elkins Park, Pa.; Mykola Turetsky, New York, N.Y.; Lydia Tyszczenko, Upper Nyack, N.Y.; Sergio Tyszczenko, Upper Nyack, N.Y.; Ukrainian American Coordinating Council, New York, N.Y.; Ukrainian American Veterans, Michigan Post 101, Warren, Mich.; Ukrainian American Veterans, Post No. 23, Amherst, N.Y.; Ukrainian National Association, Branch 34, Richmond, Va.; Myron and Helene Utrysko, Philadelphia, Pa.; Augustine Uzviak, St. Augustine, Fla.; Anastasia Volker, Royal Oak, Mich.; Oleh Wolansky, M.D., Kerhonkson, N.Y.; Walter Wolowodiuk, Chatham Township, N.J.; Roman and Catherine Worobec, Alexandria, Va.; W. Wowk, Minnepolis, Minn.; O. Yaworska, Irvington, N.J.; John Zakoworotny, Winsted, Ct.

$75: Michael Dzwinka, New York, N.Y.; Boris Hlynsky, Mount Ranier, Md.; Bohdan S. Zachary, Los Angeles, Calif.

$60: Marie Halun Bloch, Denver, Co.; John R. Burbella, Holmdel, N.J.; Walter Swyrydenko, Cleveland, Ohio.

$50: Sophia Andrushkiw, Maplewood, N.J.; Bohdan Artymyshyn, Huntingdon Valley, Pa.; Nicholas and Chrystyna Babiak, Washington, D.C.; Petro Bajko, Parma, Ohio; Roman Baranowskyj, M.D., Kerhonkson, N.Y.; Mykola and Antonia Bazyluk, Potomac, Md.; Denys Bednarsky, Newark, N.J.; Myroslaw Bekisz, Irvington, N.J.; Yaroslav Bihun, Maplewood, N.J.; Alexander G. Blahitka, Wayne, N.J.; Iwanna Blahyj, Rochester, N.Y.; Theodore Bojko, Hollywood, Fla.; Michael Bortnowsky, Los Angeles, Calif.; Mykola Boyarski, Bridgeport, Ct.; Rostyk L. Chomiak, McLean, Va.; Wolodymyr Cichanski, Kerhonkson, N.Y.; Alex Cybriwsky, Milwaukee, Wis.; Dmytro Demediuk, Highland Park, N.J.; N. Deychak, M.D.; Cleveland, Ohio; A. W. Dibert, Presidio of Monterey, Calif.; Ewhen E. Dmytrenko, New Hyde Park, N.Y.; Michael Dorosh, Riverdale, N.Y.; Anatole Doroshenko, Cedarburg, Wis.; Steve Doskocz, Richmond Hill, N.Y.; Peter Fedynsky, Washington, D.C.; Borys Fessak, Brooklyn, N.Y.; B.A. Filipczak, M.D., Passaic, N.J.; Dmytro Galonzka, Roslindale, Mass.; Romana Hadzewycz, Morristown, N.J.; Nadia U. Haftkowycz, Hartford, Ct., Walter Hodynsky, Columbia Heights, Minn.; Anthony Hnatyshyn, New York, N.Y.; Theodosij and Lucia Hryciw, Wyncote, Pa.; Petro Hursky, Cheltenham, Pa.; Petro Husak, New York, N.Y.; George Isajiw, Upper Darby, Pa.; Olena and Anatol Kachan, Amsterdam, N.Y.; Stephen Kachuba, Hudson, N.Y.; Stefan Kaczaraj, Briarwood, N.Y.; Maria Kaplystyj, Philadelphia, Pa.; Anna Kirzecka, Silver Spring, Md.; George and Irene Kobziar, Richmond Hill, N.Y. Valentine Kochno, Downers Grove, Ill.; Damian Korduba, Rutherford, N.J., (in memory of Evhen Karpak); Damian Korduba, Rutherford, N.J.; Fedir Korsun, Philadelphia, Pa.; Dmytro Kosovych, New York, N.Y.; Wasyl Kovach, Stratford, Ct.; Valentine Kram, Los Angeles, Calif.; Jaroslav and Anna Krawchuk, Parma, Ohio; Joseph and Marie Kukla, Wheaton, Ill.; Luba Lapychak, Maplewood, N.J.; Mykola Lebed, Yonkers, N.Y.; Maria Lehenkyj, Wisconsin Dells, Wis.; Eugene Leskiw, Philadelphia, Pa.; A. Linevych, Phoenix, Ar.; Damian Lishchynsky, South Orange, N.J.; Stefan Maksymjuk, Silver Spring, Md.; Roman O. Marchak, Northville, Mich., ($25.00 in memory Irene Reshetytowycz); Peter and Ellen Marchenko, River Edge, N.J.; Edward Melnyczuk, Cranford, N.J.; Robert E. Miller, M.D., Memphis, Tenn.; S. Nest, Trenton, N.J.; Lydia Odezynsky, Philadelphia, Pa.; Myron and Zenia Olesnyckyj, Maplewood, N.J.; W.H. Parubenko, Trenton, N.J.; Walter A. Petryshyn, Sarasota, Fla.; Iwan Pidhirny, Parma, Ohio; Hryhoryj Samijlenko, Cleveland, Ohio; Natalie A. Santasiera, Buffalo, N.Y., George and Raisa Schuter, Johnson City, N.Y.; Selfreliance Credit Association, Newark, N.J.; Diana M. Senezhak, Murray Hill, N.J., Vincent Shandor, Edison, N.J.; Bohdan and Christina Shepelavey, Columbia, Md.; Ilia and Maria Shevchuk, Jersey City, N.J.; Mykola Shpetko, Richmond Hill, N.Y.; Stephan Skrybailo, Hartsdale, N.Y.; Zenon Snylyk, Berkeley Heights, N.J.; Eugene Stakhiv, Waldwick, N.J.; Eugene Z. Stakhiv, M.D., Springfield, Va.; William B. Stan, Jamaica Plain, Mass.; Eugene Steckiw, M.D., Tonowanda, N.Y.; Alexander R. Strilbyckyj, M.D., Fort Wayne, Ind.; Alicia Szendiuch, Watertown, Mass.; Wasyl Szeremeta, New Castle, Del.; S.M. Tymiak, Pittsburgh, Pa.; Ukrainian Famine Research Centre, Toronto, Ont.; Ukrainian National Association, Branch #488, Phoenix, Az.; Ukrainian Zaporozhska Sich Society, UNA Branch 234, Elizabeth, N.J.; J. Wompel, Philadelphia, Pa., Roman Wompel, Philadelphia, Pa.; Wasyl Woronka, Clifton, N.J.; Val Zabijaka, Silver Spring, Md.; Jaroslaw Zakalak, Linden, N.J.

$40: Maria Oksana Bachynsky, Nutley, N.J.; Andrew Baran, Birmingham, Mich.; Jaroslav Cherniavskyj, Skokie, Ill.; Charles MacCluer, East Lansing, Mich.; Maria Onyszkewycz, Irvington, N.J.; Wasyl Serdiuk, Trenton, N.J.; Roman Stecko, Boston, Mass.

$30 Evhen Bachynskyj, Parma, Ohio; Julia Demczenko, Bayonne, N.J.; Roman Gluch, Elmhurst, N.Y.; Rev. Vladimir Hrabec, Parma, Ohio; Iwan and Helen Korowytsky, Somerset, N.J.

$25: Anton Babenko, Parma, Ohio; Barbara Bachynsky, Jersey City, N.J.; George Balynsky, Denville, N.J.; Dmytro Basko, Pontiac, Mich.; Stanyslav A. Berehulka, Melrose, Mass.; Walter Boyko, Baltimore, Md.; Wasyl Byczkalo, Coropolis, Pa.; Jaroslaw and Rolanda Cherniavskyj, Skokie, Ill.; Dmytro Chormiak, West Roxbury, Mass.; Alex Danchuk, Livingston, N.J.; Mike Danylyk, Houston, Tx.; Orest Deychakiwsky, Beltsville, Md.; Warwara Dibert, Silver Spring, Md.; Tatiana Didoshak, Bayside, N.Y.; Nickolaus Domkiw, Putnam Valley, N.Y.; Kornel Dziuba, West Seneca, N.Y.; Marta A. Geletkanycz, Allentown, Pa.; Roman G. Golash, Houston, Tx.; Stefan Golash, Palatine, Ill.; Iwan Gumowskyj, Long Islan City, N.Y.; John Hosch, Philadelphia, Pa.; Kathleen Hulchiy, River Forest, Ill.; Lydia Ihnat, Clifton, N.J.; Lubomyra Kaminsky, Bronx, N.Y.; Stefan Kecyk, Gloucester, Mass.; Walter and Natalia Klapischak, Springfield, N.J.; Walter Klokiw, Hartsdale, N.Y.; Halya Klym, Jersey City, N.J.; Vladimir Kohutiak, Utica, N.Y.; Bohdan Kondra, Kerhonkson, N.Y.; Taras W. Korduba, Parma, Ohio; Mykola Kosarchyn, Chicago, Ill.; S. Kowal, Trenton, N.J.; Theodore Kowal, Webster, N.Y.; Sydir Krawec, Mountain Dale, N.Y.; W. Krewsun, Trenton, N.J.; Paraskewia Kuczma, New York, N.Y.; Alexander Kulynych, Orlando, Fla.; Leo D. Kushnir, Philadelphia, Pa.; Halyna Kuzma, Jersey City, N.J.; Olga Kuzmowycz, Babylon, N.Y.; Myron Kyrylenko, Beloit, Wis.; Stefan Kyrylenko, Beloit, Wis.; Chrystyna N. Lapychak, Union, N.J.; Irene Lapychak, Union, N.J.; John Lesko, St. Petersburg, Fla.; Vera Levytska, New York, N.Y.; Walter Litynsky, Troy, N.Y.; Walentyn Lojan, Chester, Pa.; John Lubosky, Easton, Pa.; Rev. and Eva Lysenko, Hot Springs, Ark.; Martha M. Macilynsky, Lorain, Ohio; Mychajlo Martynenko, Trenton, N.J.; Andrew A. Melnychuk, Brewster, N.Y.; Dmytro Melnyk, Boston, Mass.; Mildred Milanowicz, Jersey City, N.J.; Sofia Mucha, New Hyde Park, N.Y.; Olga Mussakowsky, Irvington, N.J.; Eugene J. Mychajliw, Bethlehem, Pa.; Myroslav Mychkovsky, M.D., Cleveland, Ohio; Porfiry Paul Pankewycz, New Brunswick, N.J.; Anastasia Petryczka, New York, N.Y.; Alexander Procyk, Hot Springs, Ark.; Eugenia Ratycz, Jersey City, N.J.; Myroslaw Rohowsky, Irvington, N.J.; Richard J. Rudolph, Beach Haven, N.J.; Jurij Savyckyj, M.D., Riverside, Ct.; Wolodymyr Sawchyn, Philadelphia, Pa.; Paul Sawczuk, Elkins Park, Pa.; Mychajlo Semenec, Hot Springs, Ark.; Volodymyr Senezhak, West Orange, N.J.; Jakiw Shegryn, Jamaica Plains, Mass.; Vladimir Shyprykevich, Elkins Park, Pa.; Orest Sorobey, Rochester, N.Y.; Stefan Stadnyk, Chicago, Ill.; Konstantin Stepowyj, Irvington, N.J.; Alexander R. Strilbyckyj, Fort Wayne, Ind.; Wasyl Sydor, Rochester, N.Y.; Basilius Sywenkyj, Williamsville, N.Y.; J. Tomorug, Jersey City, N.J.; Olga Trytyak, Allentown, Pa.; Andrew Turchyn, Bloomington, Ind.; Eugene Turyansky, Warren, Mich.; Peter Velechko, Clifton, N.J.; Alexander and Oksana Voronin, Silver Spring, Md.; Duane Walzer, Medway, Mass.; L. Weremienko, Trenton, N.J.; Nestor T. Wirstiuk, Clifton, N.J., Nicholas Wroblewsky, Syracuse, N.Y.; John Zashchyshyn, Somerset, N.J.; Nicholas Zavisky, Watervliet, N.Y.; Stephen A. Zdan, Canton, Mich.

$22: Vladimir Sokolovsky, M.D., Darien, Ill.

$20: John Balanetzky, Apopka, Fla.; Michael Boyko, Orange, Ct.; M. Chepak, Jersey City, N.J.; Jaroslav Cherniavskyj, Skokie, Ill.; Demetrius M. Corbett, Silver Spring, Md.; Viktor K. Decyk, Culver City, Calif.; Chrystyna T. Ferencevych, Jersey City, N.J.; Paul Fuga, Jersey City, N.J.; Rev. M. Galeta, Trenton, N.J.; Damian Gecha, North Plainfield, N.J.; Katria Hadzewycz, Hartford, Ct.; Areta M. Halibey, Oak Park, Ill.; Fedir Hajovy, Minneapolis, Minn.; Yaroslava Herasymovych-Yarosevych, Rego Park, N.Y.; Alexander Holovko, St. Paul, Minn.; Adrian Hornyckyj, Philadelphia, Pa.; Eugene Hudyma, M.D., Baltimore, Md.; Salvina Ivanycky, Akron, Ohio; M. Juzeniw, Jersey City, N.J.; Wasyl Kacurovsky, Chicago, Ill.; Stepan and Ewhenia Kikta, Brooklyn, Ohio; L. Kolensky, Jersey City, N.J.; Alex Konowal, Arlington Heights, Ill.; Krawchuk, Trenton, N.J.; Sofia Kryshtalska, Jersey City, N.J.; Roman Lazarchuk, Detroit, Mich.; Eugene Lewycky, Philadelphia, Pa.; Rev. Iwan Lysenko, Hot Springs, Ark.; Martha Lysko, Randolph, N.J.; M.M., Jersey City, N.J.; Evdokia Malecka, Philadelphia, Pa.; Hryhorij Nazarewycz, Phoenix, Az.; Ostap and Jaroslawa Olesnyckyj, Matawan, N.J.; Roman Osinchuk, M.D., New York, N.Y.; Stefan Pankiw, Buffalo, N.Y.; D. Parubczak, Jersey City, N.J.; Mr. Pluzhnyk, Trenton, N.J.; Taras Polohenky and Donna Towpasz, Jersey City, N.J.; George Powstenko, Washington, D.C.; Zennon Pytlar, Miami Beach, Fla.; Maria S. Rudnytsky, Toms River, N.J.; [illegible]on Sawyckyj, Riverside, Ct.; Michael Scyocura, Huntington Park, Calif.; D. Semegen, Jersey City, N.J.; M. Shevchenko, Seattle, Wash.; Iwan Siryk, Chicago, Ill.; Michael and Neonila Skalsky, Carbondale, Ill.; Bronyslava Skorupsky, Trenton, N.J.; Michael Trotch, Parma, Ohio; Walter Waducky, New York, N.Y.; Mykola Watts, Philadelphia, Pa.; Wolodymyr and Paraskewia Werbyckyj, Roselle, Ill.; M. Weremienko, Trenton, N.J.

$15.38: Alexander Small, Jersey City, N.J.

$15: Maria Oksana Bachynsky, Nutley, N.J.; Jaroslaw M. Bukachevsky, North Port, Fla.; Maria Bilozor and Ola Cehelsky, Bethlehem, Pa.; S. Chuma, Jersey City, N.J.; W. Diachenko, Jersey City, N.J.; Roman Dombchewsky, Rochester, N.Y.; Maria Dyhdalevych, New York, N.Y.; Michael Fil, Wynantskill, N.Y.; Petro Gula, Chicago, Ill.; B. Hamersky, Van Nuys, Calif.; R. Horbachewsky, Philadelphia, Pa.; Michajlo Ilkiw, Lakewood, N.J.; W. Jakymchuk, Jersey City, N.J.; Bohdan Kozak, Wethersfield, Ct.; Walter Lewenetz, Astoria, N.Y.

$10: Blair A. Adler, Brewster, N.Y.; Ksenia Antypiv, Alexandria, Va.; G.M. Baranyk, Warren, Mich.; W. Bilak, Trenton, N.J.; Irene M. Blahitka, Denville, N.J.; Andreas J. Bojko, Glastonbury, Ct.; Michael Chytra, Elizabeth, N.J.; Helena Cook, Elkhart, Ind.; E. Dereka, Trenton, N.J.; V. Drach, Trenton, N.J.; Halyna Efremov, New York, N.Y.; Michael Elko, Philadelphia, Pa.; I. Fatenko, Trenton, N.J.; Patricia Kruczak Filipov, Silver Spring, Md.; Helen Fylypowycz, Philadelphia, Pa.; Vitalij and Vera Garber, Ph.Ds., Alexandria, Va.; N. Hawryluk, Trenton, N.J.; Michael Hrynyk, Flemington, N.J.; Panas Hurtowy, Morton Grove, Ill.; I. Janowsky, Trenton, N.J.; Roman Jarosh, Saratoga Springs, N.Y.; Wasyl Kacurovsky, Chicago, Ill.; Oksana Kalynowsky, Baltimore, Md.; Bohdan and Lydia Kazewycz, Rochester, Mich.; H. Kenen, Trenton, N.J.; O. Kenen, Trenton, N.J.; Wolodymyr Klukowskyj, Chicago, Ill.; Oleksij Kmicikewycz, Chicago, Ill.; William J. Korey, Pittsburgh, Pa.; M.P. Kots, Lexington, N.Y.; Wladimir Kraus, Syracuse, N.Y.; Mykola Kryworuk, Silver Spring, Md.; Ingert Kuzych, Alexandria, Va.; P. Lewchenko, Trenton, N.J.; Marianne Lisenko, St.-Pie de Bagot, Que.; Bill Loznycky Jr., San Diego, Calif.; Wasyl Macuk, Berlin, Md.; Petro Mahlay, Parma, Ohio; Michael S. Makar, Manorville, N.Y.; Z. Malinowska, Trenton, N.J.; Peter Melnycky, Edmonton, Alta.; Nancy Melnyk, Rochester, N.Y.; Lubomir S. Miz, Oak Forest, Ill.; Wolodymyr B. Mykula, Yonkers, N.Y.; N.N., Trenton, N.J.; E. Nalywajko, Trenton, N.J.; I.M. Nowosiwsky, M.D., Jackson Heights, N.Y.; Mychajlo Pankewycz, New Haven, Ct.; I. Paraka, Trenton, N.J.; I. Pastuchow, Trenton, N.J.; R. Pavlyshyn, Jersey City, N.J.; A. Pawelko, Trenton, N.J.; S. Pawluk, Toronto, Ont.; Stephen Rubash, Wallingford, Pa.; St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Cultural Centre, Calgary, Alta.; Bohdan Salamacha, Baltimore, Md.; Lydia Sawczak-Kalaszniuk, Bridgewater, N.J.; Jerry Sawka, M.D., Warren, Mich.; Michael Sawkiw, Jr., Cohoes, N.Y.; Nikolaus Schewtschenko, Saugerties, N.Y.; Michael Semchyshyn, M.D., Reston, Va.; A. Shchuruk, Trenton, N.J.; Dmytro and Oksana Sich, Alfred Station, N.Y.; Roman Adrian Skrypakewych, Warren, Mich.; L. Skrypchuk, Trenton, N.J.; "Starenka Babusia", Matacoan, N.J.; Simon Starow, Monterey, Calif.; J. Sydoriak, Jersey City, N.J.; Anna D. Tatariw, Chester, Pa.; O. Telesh, Trenton, N.J.; H. Teslenko, Trenton, N.J.; Peter Terrebetzky, Maspeth, N.Y.; Roman Tratch, Penfield, N.Y.; Charles W. Tyrawsky, Elsmere, Del.; Lydia Tyszczenko, Upper Nyack, N.Y.; Leon and Jennie Wansha, Rochester, N.Y.; Andre J. Worobec, Newark, N.J.; J. Wybaczynsky, Los Angeles, Calif.; Jakiw Yemetz, Huntington Park, Calif.; Iwan Zinczenko, Cornwells Heights, Pa.; W. Zinkewych, Trenton, N.J. There were many additional donations in amounts of less than $10.00, sent in with lists of collections from various community groups. The Commission wishes to express its gratitude and appreciation to all contributors.

Dr. James Mace, director

ГРОМАДИ ВЕЛИЧАВО ВІДЗНАЧИЛИ 70-ті РОКОВИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

Дітройт

Відзначення розпочалось в неділю, 24-го січня ц.р. внесенням прапорів Союзу Українок Америки, Ветеранів 1 Дивізії УНА, Українсько-Американських Ветеранів та молодечих організацій ОДУМ, Пласт і СУМ.

Американський і український гимн відіграла оркестра Українських Молодіжних Ансамблів із Торонто під дириґентурою маестра В. Кардаша. Оркестральне відіграння державних гимнів викликало бадьорний настрій, нагадуючи подібні оркестральні виступи при міждержавних зустрічах.

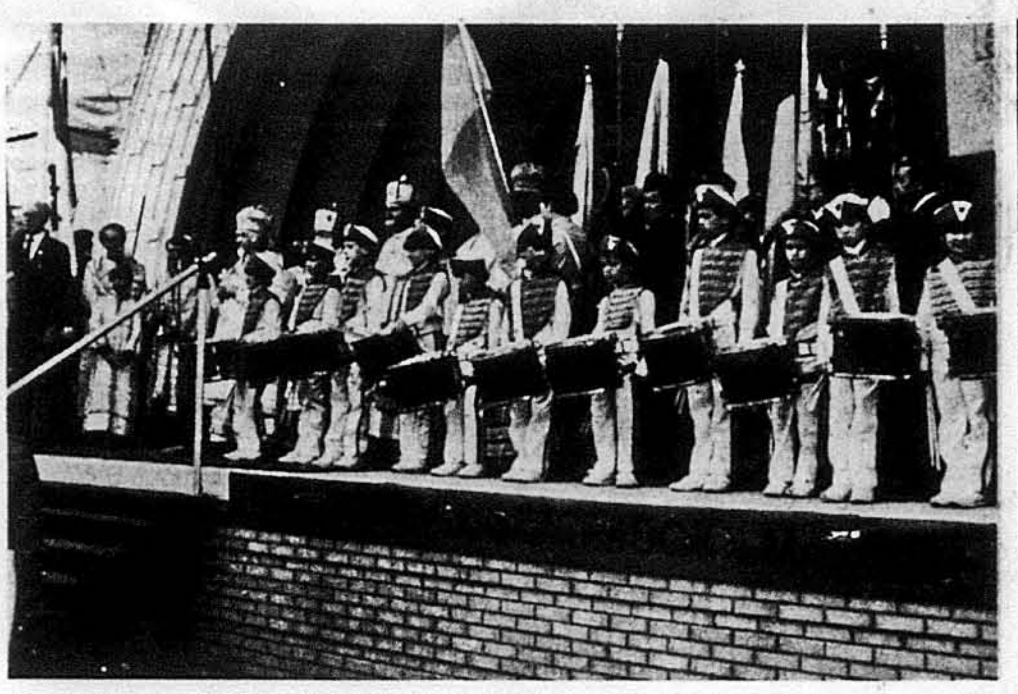
Голова місцевого Відділу УАКР З. Василькевич, відкриваючи святкову програму, привітав чисельно присутнє духовенство наших християнських Церков, головного промовця Надію Світличну, представників народностей та американського політичного світу і святкову громаду.

Роковини державности і соборности, сказав голова, відзначаємо в цьому році в світлі Тисячоліття Хрищення України. Хрищення започаткувало швидкий і багатогранний процес розвитку науки, культури і цивілізації, а правдива Христова віра стала джерелом сили і надії в найважчих історичних пробах нашого народу. Тому імперіялістична Москва веде такий тотальний наступ на наші Церкви, а відсіч тому наступові можна дати тільки спільними силами нашого християнського духовенства і мирян.

Наступною точкою програми був салют поляглим в боротьбі за нашу волю, який відіграв сурмач І. Сиваник. Потім королева українського фестивалю Марта Куропась прочитала зміст проголошення губернатором стейту Мишиґен Дж. Бленчардом дня 22 січня 1988 року — Днем Української Самостійности.

З коротким привітом виступив мейор міста Воррен Р. Бонковскі та представник леґіслятури С. Рокка.

Про привіти від сенаторів Ріґела і Левіна та конґресменів Борніора і Гертела повідомив заступник голови Відділу УАКР д-р прав Ярослав Березовський. Він коротко розказав про суть імпрези англійською мовою. Сьогодні, сказав він, відзначаємо 70-ті роковини

Юні барабанщики Молодіжних Ансамблів з Торонто.

проголошення самостійної Української Народної Республіки в столичному городі Києва, де 1000 літ тому наші прапредки прийняли Христову віру в синіх водах Дніпра.

22-ге січня 1918 року є світлим і радісним днем сповнення вікових надій, а демократичний устрій Української Народної Республіки залишиться нам дороговказом до національної і соціяльної справедливости для усіх горожан майбутньої Української Держави. Тому сьогоднішнє відзначення — це не тільки пошана минувшини, але і клич до праці і боротьби за наше право бути суверенним господарем на рідній землі.

Головного промовця Надію Світличну представила екзекутивна заступниця голови Відділу УАКР мгр Рома Дигдало. Життєвий шлях прелеґентки є одним із доказів, що боротьба в обороні прав нашого народу, змушена жорстоким окупаційним режимом прибирати різні форми, але ця боротьба ніколи не припинилась. Н. Світлична — це представниця українських жінок і матерів з рядів нашого поневоленого, але нескореного народу.

Н. Світлична розпочала свою промову словами з IV Універсалу, які так рішуче заявили, що силою, волею і словом українського народу створилася на нашій землі самостійна, вільна і суверенна держава — Українська Народна Республіка.

Відродження нашої держави з гербом св. Володимира Великого є свідком свідомости і права на історичну державну і релігійну спадщину княжої держави, яка прийняла Христову віру в 988 році.

Не зважаючи на військову окупацію України, режимові СССР вже не було можливим відкрито відновити клич „не було, нема і бути не може". Одначе русифікаторський наступ ведеться ще більш для нас загрозливими, підступними методами. В нерівній боротьбі за збереження нашої національної самобутности впали вже багатомільйонові жертви, але наш нарід видає із свого лона все нових письменників, поетів, драматургів та інших працівників науки і культури, які викривають ворожі підступи та взивають до оборони прав свого народу. Прелеґентка навела провідні думки соціологічного дослідження „Право жити", яке написав Юрій Бадзьо. Базуючись виключно на совєтських джерелах, автор показав намагання Москви через фальсифікацію нашої історії позбавити нас нашої минувшини, а через русифікаторську політику „злиття націй" — позбавити нас нашого майбутнього. Відповідь на ці злочинні намагання дав наш нарід словами свого поета В. Симоненка:

Народ мій є! Народ мій
завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій
народ!

В мистецькій частині програми виступила відома і улюблена солістка опери Христина Липецька у супроводі піяністки Марії Лісовської та українські молодіжні Ансамблі з Торонто під мистецьким керівництвом маестра В. Кардаша, які складаються із дівочого і мішаного хорів, духової оркестри, юної оркестри барабанщиків і прапороносців.

Виконавці цієї частини програми мають вже заслужену високу оцінку свого мистецького рівня від наших знавців музики і співу. Від загалу слухачів належиться їм окрема подяка, бо вони всеціло полонили увагу, чарували серце і викликували глибокі почування краси та захоплення своїм виконанням творів наших славних композиторів і поетів. Тому цьогорічне відзначення проголошення УНР можна вважати одним із найкращих в історії нашого метрополітального Дітройту.

Керівникові і Управі Ансамблів належиться додаткове признання за підготову доросту. Виступ юної оркестри барабанщиків і прапороносців був одним із найбільш зворушливих моментів імпрези.

Мистецьке оформлення сцени, яке символізувало Тисячоліття Християнства і 70-ліття державности України, виконав В. Дигдало.

Імпрезу закінчено співом молитви „Боже Великий ..."

Р. Л.

Ню Джерзі

Завдяки активности громад і організацій у стейті Ню Джерзі, а саме стейтової Ради УККА і її відділів та делегатур, відділів Союзу Українок Америки, громадських клюбів, а то й поодиноких громадян, відзначування 70-их роковин незалежности української держави адміністраційними чинниками, відбулося найчисленніше у цьому малому стейті. Бо протягом багатьох років українська громада в стейті не лише утривалила добре ім'я серед американського оточення, але й прихильність для різних починів та зрозуміння

У губернаторському бюрі в Трентоні 20-го січня 1988 року після підписання проклямацій про проголошення Дня української незалежности і 1988 року Роком Тисячоліття Українського Християнства. Справа: губернатор стейту Ню Джерзі Тома Кейн, о. мітрат Василь Макух, проф. Іван Головінський, голова Комітету Тисячоліття, та інж. Володимир Янів, голова стейтової Ради, які спонзорували цю церемонію.

(Фото: Володимир Гладич)

„Співайте на весь голос усі кобзарі, що воскресла наша Україна", — закінчили рецитацію дівчата. Зліва: Наталка Кудрик, Джесіка Бодневич, Христя Рак-Бравн і Леся Винарчук.

(Фото: Лора Рак)

для справ сучасного положення в Україні.

Цього року прийшлося відзначувати дві найважніші в історії України події — впровадження християнства князем Володимиром Великим у 988 році та 70-річчя проголошення суверенности української держави актом 22-го січня героїчного 1918 року.

Тож складаючи текст проклямацій і резолюцій, стейтова рада і діючий стейтовий комітет Тисячоліття включили обі ці дати. У висліді губернатор стейту Ню Джерзі і посадники у поодиноких місцевостях проголосили 22-ге січня Днем української незалежности, а рік 1988 Роком українського Тисячоліття Християнства.

Найважливіша церемонія відбулася у Трентоні 20-го січня у присутности губернатора Томи Кейна, проф. Івана Головінського, голови Комітету Тисячоліття, інж. Володимира Янова, голови стейтової Ради, референта зовнішніх зв'язків адвоката Константина Ваня та делегатів усіх відділів УККА, двох трентонських відділів СУА, СУМА, ОЖ, Відділу Українських Американських Ветеранів з Перт Амбой та трентонських і довколишніх мешканців, у тому числі групи дітей у вишиваних строях. Декан католицької церкви о. мітрат Василь Макух вшанував урочисту церемонію своєю присутністю, а представник СУМА презентував український прапор. Всіх учасників у малому передбюрі губернатора було коло 100, між ними і деякі члени етнічного бюра (Юган Сімонсон) і етнічної ради (Андрій Кейбіда, Джордж Папас і ін.).

Запляноване внесення резолюцій у стейтовій леґіслятурі не можна було синхронізувати із губернаторською церемонією з огляду на сесії в іншій порі, тож відбулося це пізніше в Сенаті 28-го січня, а в асамблеї — 8-го лютого.

Протягом січня проклямації були проголошені у таких місцевостях: Трентон-місто, Гамилтон, повіт Мерсер, Картерет, Перт Амбой, Ню Бранзвик, Менвилл, Томс Ривер, Вілиямставн, Ірвінґтон, Нюарк-місто і повіт Ессекс, Мейплвуд, Юніон, Елизабет, Джерзі Сити, Бейон, Випані, Пассейк. Трентонський комітет подбав про церемонії у своїй околиці.

Відбулися також численні святочні академії-концерти для відзначення світлої річниці. У найбільшому українському осередку Нюарк-Ірвінґтон свято відбулось 24-го січня у виповненій великій залі Народного Дому заходом відділу УККА

(Закінчення на ст. 8-ій)

Бостон

Заходом Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в Бостоні, Масс., українське громадянство відзначило роковини проголошення самостійности і соборности України.

День 22-го січня 1988 року був проголошений Днем Української Незалежности в Массачусетсі і Бостоні губернатором Майком С. Дукакісом і посадником міста Бостону Реймондом Л. Флином. У проклямаціях відзначено не тільки 70-ліття УНР, але і зазначено, що у 1988 році відзначається 1000-ліття українського Християнства. Міська рада Бостону на внесок радних Маури Генніґен Кейсі, Джеймса М. Келлі і Альберта Л. Оніля ухвалила резолюцію, в якій „апелює до уряду ЗСА і Конґресу продовжувати підтримувати український народ в його стремліннях до незалежности, закликати совєтський уряд леґалізувати УК і УП Церкви та звільнити всіх українських політичних в'язнів".

У Бостонському Сити Голлі в п'ятницю в годині 12-ій біля міської ратуші піднесено український національний прапор при співі українського національного гимну. Присутніх було коло 200 осіб. Опісля у вестибюлі Сити Голлу відбулася програма, котру відкрив і нею проводив адвокат Богдан Зозуля, заступник голови Відділу УККА. Вступну молитву провів о. архимандрит Андрій Партикевич, парох УПЦеркви св. Андрія. Коротке слово виголосив д-р Любомир Гайда, член Українського Гарвардського Дослідного Наукового Інституту. Міський радний Альберт Л. Оніль прочитав резолюцію міської ради та погратулював українській громаді за щорічне відзначення дня незалежности. Радний Джеймс М. Келлі привітав присутніх та українську громаду. Зоня Ґрінченко прочитала проклямацію губернатора Майкла С. Дукакіса, а Оля Барицька проклямацію посадника міста Бостону Р. Л. Флина. Усні привіти склали адвокат Марек Ляс від польської „Солідарности", Арвід Мацс від латиської громади і Ґинтерас Цепас від литовської. Заключну молитву провів о. Олександер Кенез, парох УКЦ в Бостоні. Присутні заколядували „Бог предвічний" і „Во Вифлеємі" та „Боже Великий".

Часопис „Бостон Геральд" з 23-го січня помістив інформацію про відзначення української державности, а також часописи „Джемейка Плейн Сітізен" і „Пайлот".

У п'ятницю увечорі відправлено в УКЦ Христа Царя соборний Молебень в наміренні українського народу з нагоди 70-ліття української державности і 1000-ліття Християнства в Україні. Молебень відслужили о. Олександер Кенез, парох УКЦ, і о. арх. Андрій Партикевич, парох УПЦ св. Андрія. Співслужили два отці з мелхітського католицького обряду. Церква була виповнена вірними обох віроісповідань.

На апель молоді організації СУМА і станиці Пласту та станиці ветеранів ОбВУА внесено прапори. Сумівець Івась Ганупя прочитав уривок з IV Універсалу, а пл. сен. Ігор Слабіцький — уривок з Акту злуки. Хвилиною мовчанки вшановано всіх, хто віддав життя за волю України. Академію відкрив мгр Орест Щудлюк голова Відділу УККА в Бостоні. Він представив присутнім головного промовця ред. Ярослава Гайваса, політично-громадського діяча і адміністративного директора канцелярії УККА в Ню Йорку. Мистецькою програмою проводив Володимир Майкут, імпрезовий референт управи Відділу УККА в Бостоні. Церковний хор УКЦеркви під дириґентурою адвоката Олеся Кузьми виконав чотири пісні. Молодь СУМА, молодше юнацтво віддеклямувало вірш, а старше юнацтво виконало два українські народні танці, котрі вміло підготовила Христина Михайлів. Соня Коваль надзвичайно мелодійно і по-мистецьки виконала дві пісні на скрипці, а при фортепіяні був її батько Ігор Коваль. Іван Банадига рецитував „У неділю рано дзвони задзвонили". Церковний хор УПЦеркви під дириґентурою проф. Данила Садового виконав чотири народні пісні. Академію закінчено українським національним гимном.

Після академії відбулася зустріч громадян з ред. Ярославом Гайвасом при гарячій каві і солодкому, котре приготовили жінки Відділу УККА. Присутні ставили різні питання на теми політичні і релігійні, на котрі ред. Я. Гайвас давав вичерпні відповіді.

Д-р Іван Дідюк

Бриджпорт

Заходом місцевого Відділу УККА в Бриджпорті, Конн., під проводом голови Василя Пелещука відбулося відсвяткування 70-ої річниці проголошення незалежности Української Народної Республіки.

В неділю, 24-го січня, в гарно прибраній залі української католицької церкви відбувся святочний обід, в якому взяла участь велика кількість присутніх.

Святочний реферат виголосив проф. Іван Телюк. Діти Дженіфер і Роберт Хом'яки деклямували вірші. Через неприсутність мейора 22-го січня, який виїхав до Вашінґтону на конференцію, урочисте підписання проклямації мейором міста Томасом Бюсі відбулося 28-го січня о год. 9-ій рано в канцелярії в Сити Голл.

Богдан Романів

Делегація представників місцевих українських організацій Бриджпорту в посадника міста Томаса Бюссі.

Мюнхен

Заходами Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині 31-го січня у Мюнхені відбулася святочна академія для вшанування 70-річчя проголошення української державности.

Після архиєрейської св. Літургії в катедральному храмі св. Покрови і св. Андрея Первозваного з відповідною проповіддю Владики Платона, біля 200 українців заповнили залю парохіяльного центру. Академію відкрив президент ЦПУЕН мгр. А. Мельник. Він виголосив доповідь, в якій змалював історичне тло і революційні події після падіння царату, які призвели до проголошення української державности після вікового поневолення українського народу.

По доповіді слідували мистецька частима, яку відкрила рецитацією уривка із твору В. Винниченка п. з. „Відродження нації" Ірина Халупа. Після неї співак опери в Кільн,НФР, баритон Микола Фабрика заспівав молитву з опери С. Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм" та арію султана з цієї ж опери у фортепіяновому супроводі відомої серед нас піяністки Патриції К'ю. З черги Ганна Щепко відрецитувала уривок з циклю „Ізраїль в Єгипті" Лесі Українки.

Наступною точкою були сольоспіви колишньої артистки чернівецького театру Ліни Бєлуць-Гвать, яка у фортепіяновому супроводі Романа Соколича виконала із чуттям пісні: „Києве мій", муз. І. Шамо, „Скрипка", муз. Г. Скупинського, та „Вірую", сл. Б. Бори, муз. Леоніда Вербицького. З черги Лариса Власова відрецитувала вірш Миколи Руденка „Моєму народові", а Патриція К'ю виконала з тонкою інтерпретацією „Сумний спів" Миколи Лисенка. Слідував повторний виступ І. Халупи із рецитацією вірша Гр. Чупринки „Маніфест". Кінцевою точкою багатої програми, яку підготовила і заповідала Ліна Гвать, був повторний виступ М. Фабрики із популярними романсами: „Два кольори", сл. Д. Павличка, муз. О. Білаша, „Ой ти, дівчино з горіха зерня" сл. І. Франка, муз. Кос-Анатольського, „Моя Україна", сл. Новицького, муз. М. Костецького, та „Рушничок", сл. А. Малишка, муз. П. Майбороди. Усі рецитації були дискретно інтерпретовані мелодіями з магнітофонної стрічки, що їх вдало добрав звукорежисер Михайло Саляк. На жаль, треба ствердити, що деякі точки музично-вокального репертуару не відповідали характерові свята, вражаючи своєю сентиментальністю і жалобним змістом, тоді як Акт 22-го січня 1918 року був героїчним зривом.

Академію закінчено відспіванням національного гимну.

Мюнхенець

Юніон

Заходами 32-го Відділу Союзу Українок Америки та при співучасті Українського Конгресового Комітету та Українсько-Американських Ветеранів зі станиці ч. 6 і місцевої української громади, відбулося в Юніон, Н. Дж., у приміщенні Міської управи підписання проклямації з нагоди 70-их роковин незалежности України.

Виппані

За старанням Відділу УКК 31-го січня у залі місцевої парафії в повіті Морріс відбулося відзначення Січневих роковин.

Напередодні цього відзначення, 14-го січня, міська управа округи Гановер на мітинґу з громадянством (коло 200 людей, в тому числі 30 українців) прочитала ухвалену нею резолюцію про державну незалежність України, а в церкві 24-го січня о. Осип Панасюк відправив Св. Літургію в наміренні українського народу.

Програму роковин розпочали студенти Василь Федоренко і Марко Бура рецитацією „Пледж оф аліджен" та д-р Володимир Базюк, голова Відділу, відчитанням і поясненням Четвертого Універсалу. У наступній частині святочного вечора ансамбль бандуристів „Гайдамаки" при станиці СУМ у Пассейку, Н. Дж. відспівав „Через поле широкеє" Д. Котка, „Поміж гридніми Святослава",муз. і сл. Володимира Васькова, „Ой зійшла зоря" М. Леонтовича, „Христос Спаситель", колядка з Волині.

Ред. Василь Пасічник у своїй святочній доповіді насвітлив історичні події, зв'язані з проголошенням державности 22-го січня 1918 року та проголошенням соборности земель України 22-го січня 1919 року, характеризуючи при тому героїв-творців цих знаменних подій та їх попередників, без діяльности яких не було б і січневих подій. Доповідь по-англійськи для англомовних учасників імпрези виголосив Василь Федоренко. Він теж стисло змалював січневі події революції і порівняв їх із революцією американців проти англійських колоністів а проголошення української державности з проголошенням американської Конституції.

Ярослав Марусин віддеклямував вірш „Спіть, хлопці, спіть" Богдана Лепкого.

По короткій перерві д-р Іван Пелех привітав місцевих та стейтових гостей і відчитав проклямацію. На закінчення програми ансамбль відспівав пісню підпільників „Нічка була темна", „Набирали добровольців" (стрілецька пісня), „Тихий ліс", пісня УПА в обр. Юркевича, „Ой у полі верба" (стрілецька пісня). Заспіви і сольо виконував Володимир Васьків, керівник ансамблю. Роковини закінчено гимном „Ще не вмерла Україна". Потім відбулася зустріч при каві і солодкому. В імпрезі взяли участь близько 70 осіб зі своїм парохом, який теж причинився до її успіху.

В. П.

Курси англійської мови в УВУ

Свого часу великого розголосу набрала подія, коли один автобус українців паломників, які, вертаючи з Риму до Польщі, вирішили залишитися на Заході і попросили політичного притулку в Австрії, а за кілька років виїхали до Америки і Канади. Були це молоді люди, що скористали з побуту в Зальцбурзі, яким наші харитативні установи і організації допомогли еміґрувати.

З огляду на своє положення Мюнхен впродовж кількох років став також нашим центром і новішої хвилі української еміграції на Захід — переважно молодих українців в Польщі, які в багатьох випадках навіть слабо володіють рідною мовою, бо живучи розкинутими кількома родинами, не мали змоги її достатньо опанувати. Ці молоді люди є тією молодшою ґенерацією наших бойків і лемків, яких насильно виселили по війні з прадідних земель і розкинули по північно-західних землях сучасної Польщі. Не маючи надії на поворот до своїх родинних осель (хоч деяким родинам дозволено повернутися), ці молоді люди в надії кращого будучого стараються виїхати на Захід, не враховуючи наперед або не усвідомлюючи собі труднощів, які на них тут можуть чекати. Проблем багато, найбільшою є те, що вони не знають мови народу, серед якого хочуть жити...

Група учасників курсу англійської мови в УВУ в 1987 році з учителем Ю. Романцем (другий справа у задньому ряді).

Йдучи назустріч цим нашим молодим новоприбулим людям, постановою сенату Українського Вільного Університету впроваджено на УВУ щорічні курси англійської мови, щоб допомогти цим людям здійснити їхнє бажання — еміґрувати до Канади чи З'єдна них Стейтів, де можуть жити їхні дальші члени родини, або просто — до громад, де є більші українські скупчення.

Фінансує ці курси фундація Українського Вільного Університету в Ню Йорку (директор — проф. Петро Ґой), а посередньо — наші патріотичні громадяни, товариства і установи а Америці і Канаді, що складали на цю ціль в минулому свої датки-пожертви, за які їм належить щира подяка. Потреба цих курсів ще не закінчена. Щороку прибуває два-три десятки нових молодих людей, які потребують цієї помочі від української діяспори — від осібдобродіїв, що можуть фінансово допомогти фундації покривати кошти цих курсів.

Минулої осени до Різдва відбувався в УВУ курс англійської мови, що був поділений на дві частини (нижчого і середнього рівня). На цих курсах було понад 20 учасників, хоч не всі реґулярно на них учащали, бо деякі з них в міжчасі вже виїхали з Німеччини. Ці курси англійської мови, що включають основи фонетичної вимови і граматики, (нижчого і середнього рівня) продовжуються і цього року і мають дещо більше учасників, у тому числі таки початківців (новоприбулих). Кожного року маємо два-три десятки нових людей, що потребують цієї мовної помочі в цілі дальшої еміґрації, бо побут їхній в Німеччині обмежений (толерований) з тим, що вони еміґрують за океан, а треба врахувати, що серед них є більшістю робітники, які чужих мов взагалі не знають.

УВУ в цьому випадку уряджує для них ці курси, бо тут нема нашої середньої школи. Це в якійсь мірі є суспільна допомога. Хоч вони дістають мінімальну соціяльну допомогу на прожиток, не маючи права праці, вони не в стані платити за такі курси в державних школах, і для них вони й недоступні з огляду на незнання німецької мови. Для них власне є найбільше проблем в початках еміграції і нашим установам треба їм у цьому допомогти.

Будемо вдячні і нашим добродіямн, що можуть допомогти фундації УВУ фінансово підтримувати ці курси для наших нових еміґрантів.

Д-р Б. Кузь

Пляни Капелі Бандуристів

Про успіх концерту Капелі Бандуристів у Ню Йорку уже було кілька статтей на сторінках наших часописів, автори яких підкреслювали високий мистецький рівень виконання програми капелі, цікаву змістовну особливість її, яка майже повністю складається з композицій, яких капеля ще не виконувала та особливе поповнення капелі молоддю.

Після концерту в УНДомі відбулася зустріч членів Капелі Бандуристів з представниками організацій і громади Ню Йорку, яку підготувала Школа Кобзарського Мистецтва в особі її адміністратора Миколи Чорного.

Голова Управи Капелі Петро Гончаренко подякував усім, хто спричинився до успіху концерту, відзначаючи особливі заслуги в цій справі Теодора Шумейка та Миколи Чорного.

У своєму виступі він зупинився і на майбутності Капелі Бандуристів, яка, як він заявив, належно не використовується нашими громадськими і репрезентативними чинниками, як один з найуспішніших засобів інформації чужинців про наші культурні надбання. Вже з перших концертів можна було чути докірливі заваги, що Капеля не мусіла б концертувати у другорядних концертових залях, до яких приходять лише українці. В такому потенційному стані, як вона є тепер, її місце в найкращих концертових залях і то не лише Америки й Канади, а й цілого світу, бо ж кращого репрезентанта української культури тепер не маємо. Чи не пора, щоб і Капеля Бандуристів на зразок проєктів Гарварду, Бортнянського, започаткувала проєкт живої репрезентації української культури в світі. Можна бути певним, що Капеля своїми концертами зродила б також інтерес і до публікаційної продукції Гарварду, НТШ, проєкту Бортнянського тощо. Пригадуємо, як в часі концертування Капелі по країнах Европи 1958 року та по американських університетах 1962 року нас все допитувалися професори і студенти, де і яку літературу можна дістати про Україну.

Річ ясна, що для належного зреалізування проєктів потрібні засоби, яких часто нелегко зібрати. Що до Капелі ця проблема могла б бути розв'язана легше, бо ж концертова продукція Капелі є сама в значній мірі доходова. Для започаткування такої акції потрібно було б мати лише 100,000 долярів, щоб можна було підготувати концерти по найкращих концертових залях Америки й Канади, а також до інших країн, куди Капеля могла б виїжджати періодично, виходячи з матеріяльних можливостей. Віримо, що на заклик Капелі щодо такого проєкту наше громадянство та організації тепло відгукнуться. Ідею проєкту Капелі Бандуристів присутні схвалили рясними оплесками, а подружжя Віра і Антін Шумейки тут же пожертвували 1000 долярів для започаткування потрібного фонду, щоб зреалізувати цю ідею.

Можливості адміністративного порядку для зреалізування такого проєкту вже існують. Ми є в тісному контакті з ініціятором бюра Української Інформаційної Служби Джеймсом Савчуком з Філядельфії, який на нашу думку може повести цю справу на високопрофесійному рівні. У своїх плянах він якраз має на увазі в першу чергу використати Капелю Бандуристів, яка, на його думку, є найкращим середником інформації чужих про наші культурні надбання.

Н. Н.

У пам'ять І. Козаченко

У березні ц.р. минає перша річниця з дня смерти провідної членки українського жіночого руху сл. п. Ірини Козаченко, яка відійшла у вічність в Дітройті на 89-му році життя, повного любови і посвяти для української справи. До кінця життя вона цікавилася працею українського жіноцтва, належала до генерації українських жінок, які відважно робили перші кроки у громадському житті та організовували українське жіноцтво.

Сьогодні вже мало залишилося в живих з її генерації. З пожовклих листків листування з визначними жінками, протоколів, виголошених доповідей тощо, які знаходяться у невеличкому архіві сл. п. Ірини Козаченко, що його мені дала до розпорядження Леся Додсон, дочка покійної, можна у певній мірі відтворити історію українського жіночого руху в Дітройті і його пов'язаність з нашим жіноцтвом ЗСА і Канади.

Пізнала я І. Козаченко в 1951 році під час праці в Злученому Комітеті Українського Жіноцтва. До цього комітету входили представниці жіночих організацій у Дітройті: відділи СУА чч. 5, 23, 26, 31 і 37, відділи Українського Золотого Хреста чч. 14 і 34, Жіноче Товариство „Просвіта" та Сестрицтво Пречистої Діви Марії. Цей комітет був вислідом співпраці цих організацій у підготові і святкуванні 250-ліття Дітройту. Цим тодішня філія СУА (тепер Окружна управа), яку очолювала сл. п. І. Козаченко, доказала громадську зрілість, уважаючи, що спільний вияв українського жіноцтва Дітройту матиме кращий успіх.

Злучений комітет очолювала спочатку Марія Ясінська, але тому що вона далі не могла його очолювати, провід перебрала сл. п. Ірина Козаченко. Заступницями голови були Катерина Хом'як і Марія Квітковська, секретаркою — сл. п. Стефанія Заплітна, скарбничкою Марія Дзісяк і фінансовою секретаркою Павлина Будзол. До спільних починів належало зібрання матеріялів про українське жіноцтво Дітройту для видання історії його руху з нагоди 35-ліття. Іншими спільними починами були: закуплення і передача до музею Міжнародного Інституту Дітройту двох полтавських строїв (чоловічого і жіночого) та влаштування кількох імпрез: академії-концерту в 100-ліття народин Наталії Кобринської, концерт з нагоди 35-ліття громадської праці українського жіноцтва Дітройті, пікніку (для здобуття фондів) та влаштовання віча, на якому головною бесідницею була сл. п. Ірина Павловська, що саме повернулася з Конгресу Світового Руху Матерів у Брюсселі, де була делегаткою СФУЖО і закликала наше жіноцтво до співпраці та підтримки для СФУЖО в ділянці міжнародних зв'язків.

Запляноване книжка-історія вийшла друком у 1955 році під редакцією інж. Ліди Бурачинської і була присвячена 35-літтю українського жіночого руху в Америці і 75-літтю українського жіночого руху. З зацікавленням читається цю історію, яка стала джерелом початків організаційного життя українських жінок та вказує, як читаємо в передмові, що українські жінки в Дітройті здали іспит перед Богом і народом, бо, приїхавши до чужої країни без досвіду і знання, згуртувалися навколо церкви та створили потім свої організації і стали активним чинником, завдяки чому українська громада Дітройту стала поважним українським центром у ЗСА.

Злучений комітет розв'язався у 1957 році після закінчення наміченої цілі. Дружньо і гармонійно проходила у ньому праця під умілим проводом сл. п. Ірини Козаченко і стала дороговказом для дальшої співпраці українських жіночих організацій Дітройту.

Св. п. Ірина Козаченко

Сл. п. Ірина Козаченко, з дому Піщак, походила з Тисьмениці коло Станиславова (тепер Івано-Франківськ). Там закінчила 7 кляс гімназії і 18-літньою приїхала до Ню Йорку, де вже була її сестра. Незабаром переїхала до Дітройту і була активною в українській громаді. Часто виступала в театральних виставах. На одній виставі був присутній молодий канадієць, син українських піонерів Василь Козаченко з Вінніпеґу. Побачивши молоду артистку Ірину Піщак, зразу рішився запізнатися (подав квіти на сцену) і запросив потім до Вінніпеґу, де відбулося їх весілля 12-го жовтня 1918 року.

Живучи в Канаді, І. Козаченко запізналася з життям тамошніх українців і ця пов'язаність з Канадою залишилася надалі, коли після кількох років родина Козаченків переїхала до Дітройту.

У Дітройті Ірина стала активною у громаді, була однією з основниць першого відділу СУА, який засновано 29-листопада 1929 року під час відвідин сен. О. Кисілевської. Цей відділ дістав ч. 16 і проіснував 22 роки. У ньому І. Козаченко виказала великі організаційні здібності, очолювала якийсь час, а після його розв'язаня перейшла до 23-го відділу, де була до кінця свого життя.

Ірина Козаченко була активною не лише у відділі СУА, але і в філії СУА (тепер Окружна управа), очолювала її в 1940, 1946-49 роках, а далі від 1951 року, коли створено Злучений Комітет. Ролю представника Філії виконувала в ньому до 1957 року.

Ірина Козаченко у своїй діяльности сягала і поза Дітройт: брала участь в конвенціях СУА та СУКанади. Входила до центральної управи СУА як заступниця голови (1935-1938); на терені Дітройту влаштовувала різні імпрези, на які обов'язково старалася запросити визначних жінок (О. Кисілевську, О. Залізняк, С. Стечишин, Н. Дорошенко, Трач, Штогрин і ін.), часто гостила у своїй хаті визначних жінок та провадила широку кореспонденцію з ними.

І. Козаченко репрезентувала СУА в УККА, ЗУАДК (помагала в переселенні українців з Европи після Другої світової війни) та у Федерації українців Мишиґену. Вона дбала також про ознайомлення американців з українською культурою. Влаштовувала виставки українського народного мистецтва у Міжнародному Інституті, на конвенціях стейтової федерації жіночих клюбів та з нагоди конвенції „Гоммекерс". На таких виставках давала вичерпні інформації, бо була дуже добре ознайомлена з українським народним мистецтвом. Сама мала велику збірку українських вишивок, кераміки і ін. Її хата була виявом її любови до українського народного мистецтва.

За свою велику працю Ірина Козаченко одержала багато грамот заслуги: від міста Дітройту, Міжнародного Інституту, від Централі СУА, Окружної Управи СУА, від СФУЖО — з нагоди 75-ліття українського жіночого руху.

Коли підготовлявся жіночий конгрес в 1948 році у Філядельфії, І. Козаченко була активна в цій підготові і звяла участь в ньому. Відтоді вона до кінця життя підтримувала морально і матеріяльно СФУЖО, раділа з успіхів цієї федерації, була прихильником СФУЖО і з цікавістю читала квартальник „Українка в Світі".

В архіві І. Козаченко є дуже цінний лист покійного вже адвоката Івана Панчука з 1981 року, відповідь на їх листування, в якій згадували минулу працю організацій в Дітройті. Згадаю його цінні думки з того листа, дуже на часі, коли ми згадуємо І. Козаченко. Він пише: „Коли на наших плечах лежали громадські обов'язки, які ми сумлінно, вірно виконували, наша генерація виконала своє завдання на 100 відсотків. Час і люди міняються. Такий закон природи. Що було — минуло і не вернеться ніколи, як поет казав. Колись і наша молодь жила сильним національним почуттям. Шанувала мову, танці, пісні звичаї. А тепер чим більше вигоди, тим менше зацікавлення своїм рідним серед молоді".

Визначні одиниці відходять і хоч бачимо поступ у праці нових генерацій, не раз висліди не такі, як вони і ми бажали б мати!

Добрі справи ніколи не вмирають. І. Козаченко залишиться в пам'яті тих, що її знали, а її добрі діла увійшли вже до історії нашого громадського життя.

Марія Квітковська

ПОДЯКА

Дня 24-го жовтня 1987 р. з волі Всевишнього відійшов на Вічну Ватру мій Улюблений і Невіджалуваний Муж

бл. п. ЯРОСЛАВ ДМИТРО РУБЕЛЬ

(Руди Роб)

У цей найтяжчий час мого життя я зазнала багато виявів помочі і доброго серця від Приятелів і Родини.

Вони служили порадами, готовістю помогти в кожній потребі, та були з нами, з одним бажанням, облекшити тягар, який судилося нам його нести.

Немає слів і місця не сталоб, щоб можна висловити для них всіх мою безмежну вдячність.

Я невимовно вдячна нашим дорогим Приятелям та Знайомим за численну участь в панахиді в похоронному заведені Яреми, в похоронних відправах в церкві св. Юра, та відпровадження Ярка на місце Вічного Спочинку на цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Брук, Н. Дж. Сердечно дякую Всечес. о. П. Пащакови, о. П. Огіркови і о. Левові за відправлення панахиди, поминальної Служби Божої, похоронних відправ на цвинтарі та участи на тризні.

Щире спасибі о. монс. Е. Монастирському, який не міг взяти участи в похоронах, але цілий час під час Ярка недуги, чи це в лікарні чи вдома відвідував Його кожного тижня, уділяв Найсвятіші Тайни та був зі мною в тяжкі хвилини.

Дякую всім тим, які відвідували Ярка в лікарні і вдома Спеціяльно сердечна подяка нашим приятелям Дуні і інж. Гнатківським, які під час Його недуги весь час були з нами, помагали у всьому, завжди мали час і готові були робити все щоб тільки улегшити наші турботи. Вони з нами були до останньої хвилини Його життя.

Не менше щире спасибі приятелеві д-р Борисові Криницькому, який в останні тижні Його недуги, відвідував Його майже кожного дня без огляду на свої професійні зобов'язання. Він для Ярка приносив не тільки лікарську опіку, яку давав зовсім безінтересовно, але перш за все його моральна піддержка була для Ярка надією на краще завтра. Д-р Б. Криницький був з Ярком до самого кінця аж поки Його серце не перестало битися.

Кузинці Ірені Сиґаліз, яка приїздила і перебувала з Ярком, розвеселяючи Його оповіданнями про Пасічну, де під час вакацій перебував він свою юну молодість в домі о. Романа і Володимири Рублів, щире спасибі.

Приятелям, Ліді Криницькій, д-р Парисі Онишкевич, д-р Любомирові Романкові, Марті Турчин, Терешці Бень, Катрусі, і інж. Володимирові Вальчукам, Мирці Гнатківській-Ганкевич, Стефі і інж. Ігорові Королям, Христі і Юркови Навроцьким, Хризанті Кордубі, Ярославови Гуменюкови, які весь час, чи то розрадами, відвідинами, чи навіть полагоджуванням справ старалися прийти нам з поміччю, хай Господь нагородить Їх стократно за Їхні шляхотні діла.

Дякую моїм співпрацівникам Ситібанку, та інженерській фірмі ТАМС, а спеціяльно партнерови фірми п. Ґеррі Екізіянови за квіти, пожертви на Служби Божі і участь в панахиді.

Всім Друзям Ватаги Бурлаки, які прибули не тільки з околиці Ню Йорку але з Дітройту, Торонто, і Вашінґтону, приятелям членам Карпатсько Лещетарсько Клюбу, якого членом Ярко був від студентських часів і до якого мав велике прив'язання, дорогим Подругам Перші Стежі щире спасибі, що не забули спом'янути Робуся і так чисельно прибули щоб в останнє вшанувати Його пам'ять та відпровадити на Вічну Ватру.

До глибини зворушила мене вістка, що 18-тий Крайовий Пластовий З'їзд в ЗСА, та 19-та Курінна Рада Перших Стеж під час своїх нарад вшанували пам'ять Робуся, Перші Стежі також зібрали фонди на журнал „В Дорогу з Юнацтвом", для пластових виховників, який присв'ятили в пам'ять Робуся, хай Бог благословить Вас всіх і помагає у Вашій праці.

Дякую всім тим, які так щиро-сердечно прощали Ярка після панахиди, на цвинтарі і на тризні, а саме: інж. Роман Гавриляк — товариш, Юрій Ференцевич від Ватаги Бурлак, інж. Володимир Гнатківський від КЛК, мґр Германюк від Комітету Об'єднаних Українських Організацій Округи Ню Йорку, інж. Юрій Попель від Крайової Пластової Старшини, інж. Юрій Данилів від 1-го Куреня УСП і 16-го Куреня УПС Бурлаки, д-р Лариса Онишкевич від Племени Перші Стежі, інж. Ігор Король приятель з дитинства і п. Оксана Луцька від Управи Комітету Станиславівщини.

Щиро дякую за телефонічні і писемні співчуття, на які годі було всім відписати.

Сердечна подяка Юрієві Ференцевичеві і Володимирови Гнатківському за переведення збірки на добродійні цілі.

На Заупокійні Служби Божі:

Гелена і Володимир Безпалюк, Анастазія Бродін, Оксана Волчук, Богданна і Володимир Гнатківські, Евстахій і Марта Ярош, Евгенія і Александер Харків, Джозефіна і Данило Добрянські, Іван і Мері Флис, Дозя і Андрій Ластовецькі, Віра і Юрій Кушнір, Оксана Рак, Любомир Романків, В. і М. Стець, Евген і Наталка Титла, Оля і Ярко Зазулі, Ярослава і Ярослав Тимочко, Ірена і Левко Вербицькі, Мері Ді Руокко, Анна Джозефсон, Іванна і Ярослав Парахоняк, Стефанія і Петро Ушак, Микола і Стефанія Чорний, Ярослав Гуменюк, Микола і Ірина Пітула, Джеймс Мек.

На видання Альманаху Карпатського Лещетарського Клюбу (КЛК)

200.00 дол., інж. Богдан і Ліпі Курилко
По 100.00 дол., Ярослав і Марія Вижницькі, Марія Роман Гавриляк, інж. Роман Гарасимович, Богданна і інж. Володимир Гнатківський, Віра Дейчаківська, Дарія і д-р Любомир Курилко, д-р Олег Слюзар, д-р Люба і д-р Юрій Стефаніаський, Ольга і Олександер Смаль.
По 50.00 дол., Христина і Володимир Баранецькі, Катерина і інж. Володимир Вальчук, Марта і д-р Ігор Воєвідка, Христина Воєвідка, Ліда і інж. Богдан Гайдучок, Ольга і інж. Мирон Гнатейко, інж. Марія і інж. Юрій Гончаренко, Ольга і д-р Роман Граб, д-р Арета і д-р Лев Добрянські, Ольга і інж. Теодозій Зазуля, Ольга і інж. Зенон Касараба, інж. Богдан Котис, Марта і інж. Богдан Ковч, Ірена і Юрій Купчинський, Меліта і інж. Орест Мартинович, інж. Василь Мисак Марта і інж. Роман Навроцький, Оля і інж. Роман Новаківський, Іванна і Ярослав Парахоняк, Віра Савойка, д-р Ірена Терлецька, Аріядна і інж. Ярослав Терлецький, Люба і д-р Тарас Шеґедин, Ірена і Зенон Шепарович, Ільона і інж. Петро Шиприкевич, Ліда і інж. Евген Яросевич, Іванна і інж. Богдан Яців.
По 25.00 дол., Володимира і Стефан Ганкевич, Мирося і Юрій Граб, Хризанта і Аріяна Кордуба, Стефанія і інж. Ігор Король, Дарія і Степан Кравченюк, Арета і Михайло Крушельницькі, Таня і інж. Роман Левицький, Йоанна і Орест Лісинецький, Тамара Орловська, Ада і Зенон Осінчук, Марія Підгородецька, Віра і інж. Юрій Попель. Лія і інж. Роман Ракочий, мол., Ярослава і інж. Роман Ракочий, Міля і інж. Роман Рогожа, Патріція і інж. Юрій Савчак, Віра і інж. Зенон Салевич, Марічка і Орест Слупчинський, Роман Ференцевич, Христина і Юрій Ференцевич, Ірена Чайківська, Віра і д-р Юрій Кушнір, УСЦАК.
По 20.00 дол., Марія і Юліян Бачинський, д-р Ірена Гребеняк, Ксеня Дереш, Анна і Роман [illegible]чмар, Зіна і Ігор Раковський, Уляна Старосольська,
По 10.00 дол., д-р Марія Стець
Разом: 3,155.00 дол.

На фонд Будови Українського Музею в Ню Йорку:

По 150.00 дол., Ліда і д-р Борис Криницький, Іванна і Ярослав Парахоняк,
По 100.00 дол., інж. Роман Волчук, Стефа і інж. Ігор Король,
По 50.00 дол., д-р Марія і д-р Юрій Дицьо, Оксана і інж. Тарас Козбур, Вікторія і інж. Олесь Король, Ірена і Володимир Петеш, Марта і інж. Яро Скальчук, д-р Софія і д-р Богдан Шебунчак,
По 25.00 дол. Оля і інж. Ярослав Городиські, Евгенія і інж. Евген Івашків, Віра і д-р Юрій Кушнір, д-р Ліда і д-р Ярослав Ляшевич, Ірена Михалюк, Анастазія і Микола Микитчак, Ярослава і Остап Олесницькі, Оксана Рак, Ольга і д-р Клементій Рогозинський, Христина і Юрій Ференцевич, Марія і Ілля Шевчук, Слава Крижановська,
По 20.00 дол., Ярослава Ярошевич, Мирон і Ірина Руснак
По 10.00 дол., Марія Крамарчук, Ліда Гладка, Ірина Дубас, Марта Ярош, Марія Савчак, Марійка Куземська, Мирослава Приймак.
Разом: 1,260.00

На пластовий журнал „Юнак"

По 100.00 дол., Софія і д-р Ярослав Рожанковський, Ірена і Роман Вжесневський,
По 50.00 дол. Ольга і Ярослав Дужий, Мотря і Юрій Михайлюк, Божена і Юрій Полянський, Анна і Володимир Рак, Таїса і Ярослав Турянський, д-р Богдан Целевич, Мерилин і інж. Володимир Шарко,
По 25.00 дол., Марія і інж. Тарас Дурбак, Володимир Корнага, Евгенія Корчинська, Ірена і Ярослав Куровицький, Таня і інж. Роман Левицький, Христина Масюк, Христина і Юрій Навроцький, Галина Парахоняк, Дарія Небелюк-Рівес, і д-р Луїс Рівес, Дарія і Володимир Семеґен, Роман Турянський, Марта Турчин, Христина і Юрій Ференцевич, інж. Дарія і інж. Альберт Франкен, Ірена і інж. Богдан Чайківський, Леся і Михайло Юзенів, Марта і Роман Юзенів, Володимира і д-р Вадим Прокопець,
По 20.00 дол., Микола Кавка, Стефанія і Дмитро Косович, Люба Слоневська, Марійка Лещишин, Марія Душник,
По 10.00 дол., Тиміш Білостоцький,
Разом: 1,110.00 дол.

На пластовий журнал „В Дорогу з Юнацтвом":

100.00 дол. Городище Чикаґо.
По 50.00 дол., Городище Ню Йорк, Марійка і Омелян Гельбіґ, Наталка Коропецька, Богданна Титла, Терешка Бень, Лариса Онишкевич,
30.00 дол., Марія Фішер Слиж,
По 25.00 дол. Мася Ганкевич, Оксана Коропецька, Стефа Король, Оксана Комановська, Люба Федун, Іванка Ганкевич, Люба і Теодозій Крупа, Ореста Фединяк, Софія Геврик, Оля Парубчак, Христина Певна, Неля Сохан,
По 20.00 дол., Оля Місник, Дзвінка Захарчук, Оксана Лобачевська, Дозя Ластовецька, Наталка Соневицька, Марійка і Юрій Українські, Луця Гриців, Ірена Вебицька, Оля Михайлів,
По 10.00 дол., Марта Коломиєць, Марта Скальчук,
По 5.00 дол. Христя Троян, Марта Кебало, Лада Онишкевич,
Разом: 945.00 дол.

На Канадську Фундацію Українських Студій

По 25.00 дол. о. проф. Петро Біланюк, Борис Вжесневський, Ігор Греневич, Ераст Гуцуляк, Ярко Левицький, проф. Богдан Медвідський, Славко Микитчук, Ярко Скрипник, Ігор Стецура, проф. Орест Субтельний, проф. Данило Струк,
20.00 дол. Ліда Палій,
Разом: 295.00 дол.

Пластовий Вишкільний Фонд Дрота:

100.00 дол. д-р Любомир Романків

Гарвардський проєкт 1000-ліття Християнства в Україні

50.00 дол. інж. Дам'ян Кордуба

Пресовий Фонд Наше Життя"

20.00 дол. Александра Тарнавська

Всім жертводавцям найсердечніше спасибі, хай Всевишній обдарує Вас своїми ласками, а Ви в своїх молитвах не забудьте спом'янути Ярка, не злим тихим словом.

Ярослава Петронелля — дружина

ДО УВАГИ ЧЛЕНІВ ВІДДІЛУ 358
У КЛІВЛЕНДІ-ПАРМА, ОГАЙО

Повідомляється, що з днем 1-го березня 1988 р. обов'язки
секретара Відділу перебрав
д-р ЗЕНОН ГОЛУБЕЦЬ

Проситься членів посилати до нього вкладки і звертатися у всіх справах, які відносяться до забезпечення

Dr Z. M. HOLUBEC
6908 Anthony Lane
Parma Heights, Ohio 44130

ФІЛІЯ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
та
ОСЕРЕДОК НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА
ПІД ПАТРОНАТОМ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА в ЧИКАҐО

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ

18-19 БЕРЕЗНЯ 1988 р.

Тематика:

ДЕЯКІ АСПЕКТИ УКРАЇНСЬКОГО ХРИСТИЯНСТВА І КУЛЬТУРИ ЗА ТИСЯЧУ РОКІВ

П'ятниця, 18-го березня, год. **7:30 вечором**
Неукраїнсько-мовна сесія

Доповіді:
Юрій ГАЄЦЬКИЙ (англ.), д-р Мирон КУРОПАСЬ (англ.), Анджей ЗЄМБА (поль.)

Субота, 19 березня, год. 9:30 - 12:30

Доповіді українською мовою:
Мгр Євген ІВАНКІВ, проф. Мирослав СЕМЧИШИН, д-р Василь МАРКУСЬ

Год. 2:00 - 6:00 по полудні (з перервою)

Доповідачі:
Д-р Пилип ДЕМУС, д-р Марія ОВЧАРЕНКО, д-р Степан САМБІРСЬКИЙ, д-р Дмитро ШТОГРИН, д-р Павло ПУНДІЙ.

Заля при катедральній парафії св. Отця Миколая, Бульвар Овклей і вул. Райс.

В час обідньої перерви можна буде набути на місці перекуску і каву.

Запрошуємо до широкої участи!

70

CITATION

The People of the State of New York
By the Grace of God Free and Independent

TO:

"John" Meller and "Jane" Meller, whose full names and addresses are unknown, the names "John" and "Jane" being ficticious and intended to be any children of Peter Meller, Roman Meller, Frank Meller and Marion Meller, all deceased, who might be nieces and/or nephews of JOHN CHLYSTAK, the decedent, who died on December 16, 1985 a resident of Ulster County.

Upon the petition of LEWIS C. KIRSCHNER______ of the city of Kingston______ in the County of Ulster____, New York, administrator in the Estate of JOHN CHLYSTAK.

YOU ARE HEREBY CITED TO SHOW CAUSE before the Surrogate's Court of Ulster County, held at the office of the Surrogate in the County Office Building, Kingston, New York, on April 11, 1988, at 10:00 A.M., why, a decree of this Court should not be granted establishing who the distributees are and their right of inheritance in the Estate of JOHN CHLYSTAK, deceased.

Dated, Attested and Sealed, February 17th, 1988

JOSEPH J. TRAFICANTI, JR.
Surrogate, Ulster County

(L.S.) Clerk

Proofs of Service are to be returned to the Clerk of the Surrogate's Court on or before the day preceding the return date. In computing such period of one day, Saturdays, Sundays and legal holidays shall not be taken into account.

Name of Attorney: **RUSK WADLIN HEPPNER & MARTUSCELLO**

Address of Attorney: *Attorneys at Law*
255 Fair St., UPO Box 3367,
Kingston, NY 12401 914-331-4100

This citation is served upon you as required by law. You are not obliged to appear in person. If you fail to appear it will be assumed that you do not object to the relief requested. You have a right to have an attorney-at-law appear for you.
The object of the proceeding is to determine the legal heirs of JOHN CHLYSTAK and their respective rights of inheritance.

Українське питання в сучасній Польщі

Питання польсько-українських відносин в сучасній Польщі, які виявляються в способі трактування української меншини, було предметом вичерпного та цікавого реферату мгра Анджея Зємби з Ягайлонського університету, що його він виголосив 7-го лютого у Вейнському університеті в Дітройті.

Спонзорований слов'янським відділом цього університету, очолюваний проф. Франком Корлєсом, українською секцією, яку очолює мгр Віра Андрушків, Українським Культурно-Громадським Клюбом та Польсько-Американським Конгресом, реферат цей стягнув велику кількість представників обох національностей, зацікавлених цією темою.

Цікава і сама особа прелегента. Справи української меншини в Польщі, української повоєнної еміграції, становище Української Католицької Церкви в Польщі стали предметом його довголітніх студій, які мають увінчатися докторською дисертацією та правдоподібно виданням книжки.

Можливо, що ніхто із зібраних українців не мав досі нагоди почути так об'єктивного, а радше сказати б, об'єктивно-приязного насвітлення відносин, які заіснували для українського населення, що опинилося в межав кордонів сучасної Польщі після Другої світової війни. Свіжа пам'ять пережитих трагедій, збройна діяльність УПА виявились в офіційному стремлінні позбутися меншин і створити чисто польську державу. Почалися поліційні переслідування, в наслідок чого згинуло від тих дій та у в'язницях коло чотири тисячі українців. До Совєтського Союзу вислано 450 тисяч, 150 тисяч переселено на „відзискані землі". Добровільна, чи під впливом таких обставин, примусова асиміляція також зменшувала кількість українців. В наслідок переселення розривалися та нівечилися духові устої, залишалося свої хати, церкви, завмирало всяке зорганізоване життя, а що найважніше — залишалося землю, в яку вросли чуттєві коріння, плекані віками. Із цих причин точної кількости українців у Польщі усталити не можна.

Але вже в 1956 році проявляється певна зміна офіційного курсу і уряд дозволяє заснувати Українське Суспільно-Культурне Товариство, а відтак видавати газету „Наше Слово". У справах Української Католицької Церкви — напозір дивна аномалія. Католицька Польща дивиться більш ласкавим оком на Українську Православну Церкву. Це безперечно уклін в сторону старшого брата. Місцеве польське населення нищить коло 200 наших церков. Деякі перемінює на латинські, деякі віддає православним, до яких долучається певна частина католиків, які не хочуть ввійти в римо-католицький обряд. З вибором примаса Ґлемпа виявляється прихильніше ставлення до нашої церкви. Папа Іван Павло II в часі своїх відвідин Польщі явно виявляє свою поставу до нашої церкви, відвідуючи українську церкву та висвячуючи нових священиків.

Офіційна постава уряду до української меншини дальше націхована недовір'ям. На це вплинула прихильна постава українців до постулятів та дій „Солідарности". У польському соймі нема ні одного українця, хоч є представники інших, багато слабших чисельно меншин. Уряд зацікавлений питанням лемків, підтримує асиміляційні тенденції, де вони проявляються. Поодиноким переселенцям дозволяється повернутися на рідні землі.

На місцях нового поселення почалося нове життя. Молодь організовує спортові змагання, мистецькі фестивалі, хори, театральні виставки. Перестає ховатися зі своєю національною приналежністю, бо вона і так відома. Уряд в останніх роках дозволив на виїзд за кордон двом мистецьким ансамблям, які є для нас доказом непокорної живучости цієї вітки нашого народу.

Твереза, річева та вірна аналіза цього питання молодим польським ученим була для українських слухачів приємною несподіванкою. Бо побіч ворожих нам проявів, які очорнюють наші найсвітліші постаті, виростають молоді дослідники історії, які тим напрямам протидіють. Знамените обізнання прелегента з цілим комплексом питань, зв'язаних з українською проблемою, виявилось також в його блискучих та обширних відповідях на питання, які завдавали йому зацікавлені слухачі.

Володимир Баран

День України в Делавері

Заходами місцевої Філії УККА в стейті Делавер відсвятковано в неділю, 31-го січня, День України при численній участи делаверців і гостей з Пенсильванії. Імпреза відбулася в залі місцевої музичної школи. Після відкриття координував офіційну частину підприємець Марко Мурований. Студент медицини Василь Шеремета прочитав проклямацію і привіт губернатора Делаверу, Г. Шнекерт проголосив проклямацію і привіт від повіту Ню Кастель, а Лері Сміт виголосив проклямацію посадника Вільмінґтону. Святочну промову про Конституцію української держави та її численні місця правних основ, рівнобіжних з основними статтями Конституції ЗСА, виголосив адвокат д-р Юрій Пазуняк.

Вдумливу й палку промову виголосив Делаверський конгресмен Том Р. Карпер. Від сенатора Байдена зложив привіт Джан Фляґерти. Після привітів слідував високомистецький концерт чоловічого хору „Прометей" під батутою Михайла Длябоги, при акомпаньяменті Ірини Пелех-Зварич. Вже перші точки програми „Блажен муж" А. Гнатишина і „Восхвалю ім'я Бога" Д. Бортнянського полонили увагу публіки. Вирівняно та грімко хор проспівав „Бойовий гимн республіки" В. Стеффе та „За рідний край" М. Гайворонського. Незвичайного забарвлення тенор Омеляна Татунчака без зусилля звучав над хором у сольових місцях та гармонізував в а-капеля під вирівняним диригуванням маєстра М. Длябоги. „Стрілецьким шляхом" М. Гайворонського — зворушуючою збіркою стрілецьких мелодій закінчено першу частину концерту. У другій частині хор знову виявився незвичайною мистецькістю і милозвучністю і вирівняною музичною одиницею та заблистів своїми солістами М. Касіяном, а особливо віртуозним дзвінко відкритим заспівом д-ра Павлички в піснях „Огні горять" о. І. Воробкевича та в композиції Ігоря Шамо „Карпати", того ж композитора „Грай, бандуро" закінчило концерт після Б. Кудрика „Часом я тужу за тобою" та хору жовнірів з опери Фавст Ч. Ґуно. Рівно й милозвучно перекликалися голоси хору та вирівняно гармонійно переходили з грімкого фортісіме до стишеного та з голосових партій до а-капеля. Ентузіястичними оплесками, подякою хорові д-ра Ю. Пазуняка й Національним гимном закінчено свято. Л. Григорович і Мая Попель вручили квіти від вдячного громадянства.

О. Омелян

КОМІСІЯ ШЕВЧЕНКОЗНАВСТВА
НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЕВЧЕНКА, УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК
і
УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
запрошує Українське Громадянство
на
ВОСЬМУ РІЧНУ НАУКОВУ

ШЕВЧЕНКОЗНАВЧУ КОНФЕРЕНЦІЮ

з такою програмою

Відкриття .... **Юрій Шевельов, Колумбійський Університет**
«Традиції Шевченка в творчості Лесі Українки» ..... **Петро Одарченко, УВАН-НТШ**
«Проблема соціо-психологічного наслідування у поетичній творчості Шевченка» .... **Володимир Янів, Український Вільний Університет, Мюнхен**
«Кривда, помста і каяття в поемі „Варнак" і „Москалева криниця" **Наталя Пазуняк, Вілянова Університет**
«Шевченко і його доба у творчості Валерія Шевчука» .... **Марко Павлишин, Монаш Університет, Австралія**
Закриття .... **Василь Лев, директор Філологічної Секції НТШ**

Після програми товариська зустріч при каві й солодкім

Конференція відбудеться в суботу, 19 березня 1988 р. о год. 4-ій по полудні в будинку НТШ, 63 четверта авеню (між 9 і 10 вулицями) в Нью-Йорку

Вічна пам'ять відданій патріотці

У вівторок, 9-го лютого ц. р., на українському цвинтарі св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., близькі і вірні ДЦ УНР в екзилі та Централі Українського Національно-Державного Союзу (УНДС), провели на вічний спокій свою дорогу подругу св. п. д-р Зою Плітас.

Надгробні промови, повні великого смутку та невіджалуваної втрати, виголосили: президент УНРеспубліки Микола Лівицький, голова Централі УНДС проф. І. Самійленко та о. пресвітер Артем Селепина.

Невблаганна смерть, сказав проф. І. Самійленко, відібрала від нас одну із невеликої горстки учасників і свідків, а разом з тим і творців великої і славної епохи в новітній історії українського народу. Відходить від нас та ґенерація, яка бачила і творила в „огні і бурі" українську суверенну і незалежну державу — Українську Народну Республіку.

Кожна ґенерація кожного народу відзначається чимсь — великим чи малим. Ґенерація св. п. Зої Плітас лишає після себе найсвітлішу сторінку в аналах української історії. Вона розбудила український народ до боротьби за волю, створила українську державу — УНР. Її ґенерація є безсмертна по своїй ідеї, по своїх заслугах перед українським народом. Св. п. Зоя Плітас походила зі славної української патріотичної родини — учасників і творців великої національно-визвольної революції. Їй в дитячі і шкільні роки пощастило бачити і переживати творення УЦРади в Києві, проголошення 4-го Універсалу і УНРеспубліки на Софійській площі, проголошення Акту соборності 22-го січня 1919 року. Вона була свідком і учасницею найсвітліших подій, великих надій, як і трагічного кінця — вихід по той бік Збруча разом з родиною Петлюри та армією УНР на чужину.

С. п. Зоя Плітас відзначалася незгасимим духом чеснот, справедливості та безмірної любови до українського народу, до її Батьківщини України. Все це тримало її в постійній надії на воскресіння волі й державної незалежности України, для якої вона працювала все своє життя, будучи членом УНРади, Централі УНДС та одним із керівників Об'єднання Прихильників ДЦ УНР, в Канаді. Вона для нас була, є і буде зразком вічного наслідування.

Схиляємо наші голови перед нею. Висловлюємо наші найсердешніші співчуття її постійній супутниці — сестриці шановній д-р Ганні Янішевській, рідні і друзям її.

Поховано З. Пліпас у гробниці, де вже спочиває її муж — сотник та заслужений лікар армії Української Народної Республіки д-р Олександер Плітас.

Мар'яна Задояна

АМЕРИКАНЦІ ЗА ДЕМОКРАТИЧНОЮ акцією та Американське консервативне об'єднання, які дуже рідко погоджуються в будь-чому, тим разом знайшли спільну тему. Обидві ці так дуже протилежні організації погодились в тому, що американський Конгрес в останньому році своїми рішеннями повернув дуже на ліво.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДДЯ У Вашінґтоні засудив фаворизування Департаментом оборони працівників народжених в Америці, коштом тих, які є натуралізованими громадянами. Суддя Томас Гоґан сказав, що американська Конституція не робить різниці між громадянами за місцем їх народження, тим самим таке трактування є незаконним.

Появляються...

(Закінчення зі стор. 1)

п'ять свого чоловіка бл.п. Романа Кобринського. Цей том має 596 сторінок і три сторінки кольорових репродукцій орнаментального рукопису „Палінодії". Вступ до цього тому написали проф. Омелян Пріцак і д-р Богдан Струмінський.

Цього року появиться четвертий том п.нз. „Твори Києво-Печерського манастиря XVII ст.". Києво-Печерський манастир відіграв важну ролю в XVII столітті у формувані української історичної свідомости. У четвертому томі поміщено „Патерікон" з 1635 року Сильвестра Косова, в якому майбутній київський митрополит опрацював у польській мові давні тексти княжої доби. Також поміщено твір „Тератургема" Афанасія Кальнофойського з 1638 року, що є збіркою відомостей про Києво-Печерський манастир, включно з описами чуд зв'язаних з цим манастиром. У том включено довідку Йоганнеса Гербініюса „Religiosae Kiovensis Cryptae" з 1675 року, опис манастиря в латинській мові, виготовлений на підставі відомостей Архимандрита Іннокентія Ґізеля. Вступ до цього тому, що матиме около 400 сторінок, написала д-р Павліна Левін, науковий співробітник УНІГУ. Том появиться завдяки щедрій підтримці Михайла Вербяного з Ню Джерзі, який пожертвував 25,000 дол.

Певним завершенням всієї праці над Гарвардською Бібліотекою Давнього Українського Письменства, буде поява перших томів у серії перекладів на англійську мову. Щойно тоді Гарвардська Бібліотека виразно викаже свою цілість і значення, особливо для американського наукового світу, бо стануть доступними тексти оригіналів давньої української літератури в перекладі на англійську мову.

Завдяки фінансовій підтримці української громади та американської Крайової фундації для гуманістики, літом цього року появляться перші два томи перекладів: „Києво-Печерський Патерик", оригінальний твір давньої літератури України, написаний на початку XIII століття (його переклала проф. Мюрієл Гепелл з Англії) та збірка житійної літератури з часів княжої доби, в перекладі молодого науковця д-ра Пола Голінґсворта з Вашінгтону. Ще в цьому році передбачено появу третього тому перекладів творів полемічної літератури — Кревзи „Оборона церковної єдности" та Копистенського „Палінодія", у перекладі д-ра Богдана Струмінського.

Як і з наукового погляду так і з української точки зору, перекладені видання творитимуть важну частину Гарвардської бібліотеки. Між ними такі твори: „Повість временних літ", „Київський літопис", „Галицько-Волинський літопис", „Ізборник Святослава" з 1036 року, твори митрополита Іларіона, Кирила Турівського й інші пам'ятки оригінального письменства княжої доби. Одним словом, ще перлини української національної творчости, їх переклади, разом з текстом (в оригіналі чи транскрипції), появляться в наступних двох роках, вони віддзеркалюватимуть відновлене зацікавлення української науки спадщиною своїх предків. Цією дорогою пов'яжемо усю цю цінну літературу з українським ім'ям, щоб вона була відома в світі як творчість українського народу.

Василь Сележінка — доктор медицини і професор

Від малого галицького села до розлогих прерій Західньої Канади — це і є життєвий і професійний шлях українського лікаря Василя Сележінки. Чи ж не варто згадати про це з приводу його недавно минулого 60-ліття та його нового осідку на самому півдні Каліфорнії, у гарному місті Сан Дієго, де він, мабуть, буде одиноким українським лікарем та представником нашого професійно-громадського товариства, Українського Лікарського Товариства Північної Америки. Це не пересічна людина. Це дуже амбітний, працьовитий, постійно удосконалюючий свої знання лікар та передовий член нашого УЛТПА.

Серед бідних умов своєї родини, що робила перші кроки на розлогих преріях Альберти в Канаді, він вкладав багато снаги й праці для здобуття найперше загальної освіти та опанування англійської мови, а врешті для здобуття лікарської професії і спеціяльности в ділянці очної медицини.

Ми не знаємо, коли саме приїхав до Канади зі своїми батьками малий Василь та осів у тій розлогій канадській провінції, в якій вже давніше, ще при кінці минулого та з початком цього століття осіло багато наших селян еміґрантів із Західньої України. Ті перші еміґранти важкою працею та серед дуже невідрадних умов життя і праці, очищували це канадське „дике поле" та приготовляли землю на пізніші розлогі урожайні пшеничні лани, що й досі славляться великою продукцією збіжжя не лише для Канади, але і на експорт до европейських країн, а в останніх десятках років у великій мірі до колись урожайної країни — Совєтського Союзу. До цієї першої хвилі давньої нашої еміґрації долучилась друга хвиля еміґрації до Канади з Галичини після Першої світової війни, коли наша країна була знищена й обідніла під господарським оглядом після воєнних спустошень кількалітньої Першої світової війни, а пізніше й нещасливої для нашого народу польської окупації та експлуатаційної політики польського уряду.

І саме з цією другою хвилею еміґрації у 20-30 роках цього століття еміґрував з Галичини малим хлопцем Василь Сележінка. Осівши в далекій західній провінції Канади Альберті, він, завдяки своїй працьовитості та здібності, швидко опанував англійську мову, а завдяки пильності — закінчив середню й високу школу та став лікарем, а врешті й широковідомим спеціялістом офталмології, а навіть професором згаданої спеціяльности.

Василь Сележінка народився 26-го вересня 1926 року у Західній Україні, а гімназію чи гайскул закінчив з відзначенням вже в Канаді. Медичні студії відбував в Альбертському університеті в 1957 році одержав диплом доктора медицини. Практику відбував у шпиталях в Едмонтоні та в Санта Барбара, Каліфорнія, а спеціялізувався в очних хворобах у шпиталях університетів Мек-Ґілл та Мишиґен від 1970-1973 включно. В тому часі одержав лікарський „лайсенс" (право на лікарську практику) у Канаді, а пізніше ще й у Каліфорнії та Арізоні. Іспити зі своєї спеціялізації склав успішно і в 1976 році став членом спеціялістом офталмології т. зв. Американ Борду Офталмології (1976) та „борду" хірургів (в 1977 р.). Очевидно, що від закінчення медицини й одержання права лікарської практики до остаточного одержання права на свою спеціяльність офтальмолога д-р Сележінка провадив спочатку загальну практику в Санта Барбара, Каліфорнія, а один рік працював в Африці з рамени спеціяльного Товариства лікарської допомоги у нерозвинених країнах. Врешті вже як спеціяліст (від 1973 року) він працював у різних шпиталях Арізони, а від 1986 року в Каліфорнії, у Сан Дієго, де він є шефом офталмології у Ветеранському великому шпиталі та є клінічним професором офталмології Каліфорнійського університету в Сан Дієго.

Але всюди, де працював наш д-р В. Сележінка, крім своєї лікарської практики та професорських занять зі студентами, він ще брав участь в організаційно-професійній праці у лікарських професійних товариствах і то неоднократно у проводі того товариства. Знаходив він теж час і на наукову роботу, часто виступав з науковими доповідями на зібраннях лікарів у медичних товариствах чи на терені зібрань штабу шпитальних лікарів, представляючи там цікаві випадки зі своєї спеціялізації та беручи участь в дискусії серед колеґ тієї самої спеціяльности. Має він теж свої публіковані наукові праці в медичних журналах. Слід згадати і про його нелегку участь у медичних наукових з'їздах, конференціях, семінарах і т. п., як у ЗСА й Канаді, так і в деяких містах Европи, Південної Америки чи навіть Австралії. Він теж виступав з науковими доповідями на кожному з'їзді УЛТПА, де б він не відбувався, а деколи пробував читати свої доповіді навіть українською мовою, хоч це є великою трудністю не лише для нього, але майже для кожного іншого українського лікаря, що приїхав до Америки навіть по Другій світовій війні.

Д-р Василь Сележінка, залишившись недавно в Сан Дієго, Каліфорнія, буде там, мабуть, одиноким українським лікарем та репрезентантом УЛТПА у цьому місті, а рівночасно потрібним для населення Сан Дієго й околиці добрим спеціялістом-офталмологом. А що він цікавиться теж і громадським життям українців, він скоро попаде в русло громадської праці нечисленної громади українців у місті Сан Дієго.

Р. О.

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що в неділю, 6-го березня 1988 р. в ранніх годинах відійшла у Вічність на 82-му році життя наша Найдорожча Мама, Бабця і Прабабця

бл. п.

МАРІЯ СИДОРЕНКО

ур. 2-го травня 1906 р. на Полтавщині.
Довголітня голова Сестрицтва св. Покрови при Українській православній Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПАНАХИДА відправлена в середу, 9-го березня, год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Conroy Funeral Home, 21 East 2nd St., Bound Brook, N. J.

ПОХОРОННІ обряди в четвер, 10 березня 1988 р., год. 9:00 ранку з того ж заведення до церкви-пам'ятника, а звідти на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті.

дочки: НАТАЛКА КОЗАР з мужем ПАВЛОМ
ГАЛИНА ДОБУШ з мужем ГРИГОРІЄМ
ЛЮБА АДАМС з мужем КЕН
внуки — ЛЕСЯ ПРЕТФОРД з мужем МІШЕЛ
ТАРАС ДОБУШ
ОЛЯ ЛУПАНЬ з мужем ВОЛОДИМИРОМ
МАРКО АДАМС з дружиною ПЕТРУСЕЮ
правнуки — ЕРІК І МЕЛАНІЯ з ПРЕТФОРД
ДАВИД АДАМС
ближча і дальша Родина в Америці й Україні.

Ню Джерзі...

(Закінчення зі стор. 5)

на повіт Ессекс. Вечір відкрив інж. Олексій Данчук, заступник голови, бо голова бл. п. Микола Семанишин трагічно згинув у автомобільній катастрофі. Його пам'ять після кількох жалібних слів присутні вшанували хвилинною мовчанкою.

У вступному слові інж. О. Данчук підкреслив політичне значення обох роковин, бо у 70-ту річницю самостійности припадає українській громаді у вільному світі велика честь проголосити пам'ятну тисячолітню річницю хрищення України.

Головну доповідь виголосив Мирон Василик з Вашінгтону, де він уже чотири роки веде бюро Української Інформаційної Служби. Промовець — абсольвент стейтового університету Кент в Огайо, активний у політичному американському житті, а на становищі директора підтримує контакти з федеральними конгресовими колами для ширення інформації про українську актуальну проблематику.

М. Василик зробив аналізу політичних подій за період 1918-1921 років, які завершилися проголошенням Четвертого Універсалу, що,перервавши століття неволі, впровадив Україну у коло вільних держав світу. Звернувшись до сучасного становища України підкреслив ролю і значення української діяспори і подав засоби, які треба вживати, щоб одним фронтом вести амбасадорську роботу в американському політичному світі. Із перспективи вашінгтонської дійсности він бачить можливість для участи молодшого покоління у формуванні конкретних дій на майбутнє, але й рівночасно завдання цілої еміграції на найближчу мету — продовжувати випробовані вже заходи для звільнення політичних в'язнів, вести інформативну і протестну акцію проти переслідування церков і вірних, проти нищення культурних та історичних пам'яток збільшеної русифікації і т. п.

У різноманітній музичній частині програми взяв участь ансамбль бандуристів „Гомін", що виступив двічі і своїми піснями створив піднесений настрій на залі. У сольовому виступі Раїса Дідов гарно заспівала кілька настроєвих пісень при фортепіяновому супроводі І. Черeути. Квартет дівчат деклямував рецитативний монтаж „День 22 Січня", який підготовила Іванна Кононів. Деклямували Наталка Кудрик, Джесіка Бодневич, Христя Ракбравн і Леся Винарчук. В останній точці концерту співав хор української православної церкви св. Вознесіння під дириґентурою інж. Леоніда Харченка із сольовими заспівами Раїси Дідов. На закінчення хор разом з публікою відспівав український гимн.

Відзначування історичних подій, байдуже у виставній чи скромній формі має ту вартість, що пригадує громаді українську політичну спадщину, скріплює свідомість національної історичної тяглости і проявляє нашу солідарність з минулими подіями. Щоб не перервати цього ланцюга, що єднає минуле зі сучасним, треба молодшому поколінню перебрати ці важливі завдання та зберігати інтенсивність непроминаючих ідеалів.

Доря Рак

У 40-ий день смерти св.п. Б. Остап'юка

Українська громада міста Маямі готовилася відзначити 20-го грудня 1987 року 80-ліття свого піонера, на жаль, так не сталося. Раптом 13-го грудня Богдан Остап'юк захворів і помер, пробувши 30 днів на відділі „інтенсивної опіки". Похоронні обряди відбулися 18 січня в Маямі.

Богдан Остап'юк народився 20-го грудня 1907 року в міщанській родині у Тернополі. Батьки Богдана — Осип і Марія з Бортників мали гарну хату і вели взірцево своє господарство. Вони були свідомі українські патріоти. Батько Богдана був воїном УГА в Першій світовій війні, а згодом старшиною української військової поліції. Він помер 1920 року, захворівши тифом у поворотній дорозі до Тернополя.

Початкову і середню школу закінчив Богдан у Тернополі, а після матури студіював хемію в Краківському університеті, де брав активну участь в студентській громаді. Крім того ходив на виклади української літератури славного письменника Богдана Лепкого, який тоді був професором Краківського університету. З професором Б. Лепким підтримував Богдан родинні та товариські зв'язки і допомагав влаштовувати літературні вечори. Був він активним членом співосновником корпорації „Чорне море", а крім того був активним членом Української Військової Організації, що спричинило його виїзд на дальші студії до Австрії.

У 1938 році повернувся до рідного Тернополя та одружився з Євгенією Бекесевич, донькою місцевого учителя, що не перешкодило йому бути активним членом хору „Боян", „Молодої громади" і педагогічного товариства „Рідна Школа".

У 1944 році, з огляду на воєнні події та совєтську окупацію, подружжя молодих Остап'юків з трьома маленькими дітьми: Лідою, Надею та Ігорем, покидає рідний Тернопіль і опиняється у таборі біженців УНРА біля Реґенсбурґу в Німеччині, де енерґійний Богдан Остап'юк стає керівником суспільної опіки.

У 1950 році уся родина переселюється до ЗСА та осідає в Маямі. Тут пощастило Б. Остап'юкові влаштуватися на працю за своїм фахом у місцевій аптеці, де він працював фармацевтом 25 років. Богдан Остап'юк відразу береться до організації і суспільної праці на терені великого Маямі та стає піонером і співосновником таких товариств: церковної ради, секретарем 368-го відділу УНС, УККА, головою комітету Український Громадський Організацій міста Маямі. Був він також членом організації українських журналістів і членом-кореспондентом НТШ. Він належав теж до редакційної колеґії третього тому реґіонального збірника „Шляхом золотого Поділля" та співробітником усіх трьох томів. Багато часу присвятив св.п. Богдан Остап'юк журналістиці, дописуючи до українських журналів і часописів про важливіші події в Маямі та в розсіянні. Опрацював він також сильветки визначних українських письменників і громадських діячів, разом коло 200 статтей. У 1983 році видав Остап'юк книжку „Давній Тернопіль", а перед самою смертю віддав до друку книжку про життя українців у Маямі та Фльориді.

Як людина, Богдан Остап'юк був дуже лагідної вдачі, був ідеальним мужем і батьком, передовим громадянином, добрим християнином та помічником для усіх, хто помочі потребував.

Панахиду за спокій душі св.п. Богдана відправив о. Степан Зарічний в похоронному заведенні, де Іван Коцур англійською мовою сказав прощальне слово 17-го січня, а похоронні відправи відбулися 18-го січня в церкві св. Успенія Богородиці. Тлінні останки спочили на місцевому католицькому цвинтарі, де о. С. Зарічний попрощав свого доброго парафіянина св.п. Богдана, а його шкільний товариш ще з гімназійних часів інж. Василь Вацик, що приїхав з Канади, виголосив зворушливе слово.

Після похорону відбулася тризна, яку влаштували тернопільські друзі покійного Ірина та Микола Ракуші, який попрощав св.п. Богдана від сеньйорів, та Ірена і Любомир Ткач, що займалися також підготовою тризни. Збірку перевели жінки з 17-го відділу СУА, в якому колись працювала дружина св.п. Богдана Остап'юка. Гроші передано вдові на видання книжки, яку покійний послав до друкарні, а син Ігор подякував присутнім за останню послугу його дорогому батькові.

А.В.Б.

ВАНДА СТОВТ БУЛА заприсяжена як суддя верховного суду Пенсильванії і так стала першою негритянкою в ЗСА, що займає місце у найвищому стейтовому суді. Суддя Стовт була назначена губернатором Робертом Кейсі на місце судді Вилляма Гачсона, який відійшов до федерального судівництва.

РЕЧНИКИ ДЕРЖАВНОГО департаменту заявили, що ЗСА так довго допомагатимуть афганським повстанцям, як довго СССР даватиме військову допомогу афганістанському урядові. Це вперше Уряд президента Рональда Реґена ясно заявив Совєтському Союзові, що він повинен припинити свою військову допомогу Кабулеві. Досі ЗСА ніколи не ставили таких конкретних вимог і з цього приводу є деякі занепокоєння в столиці, що така постава може серйозно скомплікувати обіцянку СССР щодо витягнення своїх військ, починаючи з 15-им травня ц.р.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

Перед українською спортовою Олімпіядою

Рівно три місяці залишилося до II української спортової Олімпіяди і Здвигу Молоді, що відбудуться 27-30-го травня ц.р. у Філядельфії. 27-го лютого ц.р. в Нюарку в Домі УСВТ „Ч. Січ" відбулося чергове засідання Спортового комітету, яким проводив Ярослав Козак. Згідно з порядком денним провідники поодиноких ділянок спорту представили тимчасові пляни змагань, які були обширно обговорені. Усі ці пляни й пропозиції будуть представлені до затвердження цілого Комітету Олімпіяди, ширші сходини якого мають відбутися в суботу, 26-го березня ц.р., у Філядельфії.

Заступниця провідника плавання д-ра Р. Слижа, Марійка Бокало, поінформувала присутніх, що плавацькі змагання Олімпіяди відбудуться одного дня (29-го травня) у басейні Гай Пойнт Свімінг Клаб від год. 9-ої до 1-ої по полудні.

Олег Колодій і Юрій Тарасюк — провідники легкоатлетичних змагань, представили свої пропозиції і потреби, які взято під увагу. Легкоатлетичні змагання відбудуться на стадіоні Делевер Велей коледжу в сусідстві „Тризубівки".

Олесь Напора — провідник відбиванкового турніру подав тимчасовий плян відбиванкового турніру, змагання якого проходитимуть на чотирьох закритих кортах згаданого коледжу.

Євген Чижович — провідник турніру копаного м'яча узалежнив свій плян переведення змагань від кількости зголошених дружин. Передбачається вісім дружин зі ЗСА і Канади, а також чотири дружини юнаків. Змагання цього турніру проходитимуть на трьох площах „Тризубівки" і на стадіоні згаданого коледжу.

Юрій Храневич — провідник турніру настільного тенісу має накреслений плян, який узалежнює від кількости зголошених змагунів.

Шаховий турнір проходитиме у приміщеннях Українського Культурного Центру. Тенісовий турнір пройде протягом трьох днів, турнір гольфа — протягом двох днів. Реченець зголошень до участі в змаганнях Олімпіяди, як вже було подано раніше, є 15-го березня ц.р. Після одержання зголошень Комітет вишле учасникам докладні інформації щодо приміщень і харчування. Зарезервовані є довколишні близькі готелі, як теж студентський гуртожиток в Делевер Велей коледжі. Закликом приспішити зголошення до участі в цій II українській лімпіяді Ярослав Козак закрив наради.

А про українців забули

У київській „Спортивній Газеті" ч. 20 з 16-го лютого ц.р. на першій сторінці під наголовком „Голуби над стадіоном" була поміщена кореспонденція з урочистого відкриття Олімпіяди в Калґарі, Канада, в якій не поданий совєтський журналіст описав перебіг урочистого відкриття, одначе цілево замовчав участь українського танцювального ансамблю, який за свій виступ зібрав бурхливі оваційні оплески понад 60-тисячної маси глядачів. Російські спортові політруки постійно скривають перед читачами київської „Спортивної Газети" існування у вільному світі організованого українського спорту, а цим разом, не зважаючи на те, що в урочистому відкритті Олімпіяди український ансамбль побачили на телевізійних екранах понад два більйони телевізійних глядачів, вони безнадійно скривають це перед українським народом у поневоленій Україні.

Ось як згадав кореспондент ТАСС про цю частину відкриття: „Присутні на стадіоні як і понад два мільярди телеглядачів планети, побачили чудове свято, в якому взяли участь реактивні літаки, індійці і ковбої, велетенські надувні динозаври. Учасники свята були цього разу й глядачі — кожен з них знайшов на своєму місці пакет з кольоровою накидкою і, одягнувши її, став частиною символічних картинок, пов'язаних з Канадою та олімпійським рухом..."

Очевидно ТАСС покищо не подав й того факту, що майже на всіх людних зібраннях в Калґарі між десятками прапорів держав учасниць Олімпіяди повівав український прапор з тризубом, що його гордо презентує група членів Спілки Української Молоді, яка відбуває свій спеціяльний злет.

У 19-му числі „Спортивної Газети" 13-го лютого подано склад збірної СССР, в якому між іншими є представники з України, як теж українські таланти, що їх окупанти забрали з України до Москви, Ленінграду і інших російських міст, щоб тепер вони були „справжніми росіянами". До таких можна зачислити Ніну Гаврилюк (лещатарка), яка студіює в Ленінграді, Сергія Петрика (лещетар), відбуває військову службу в Москві, Віталія Мельника (санний спорт), він теж відбуває військову службу в Москві, Юрія Харченка (санний спорт), вчиться у Ленінграді, Світлану Бойко (ковзанярський спорт), студіює в Москві, Наталію Анненко (фігурна їзда на льоду) студіює в Москві, Сергія Пономаренка (фігурна їзда на льоду), працює викладачем фізичної культури в Москві, Ігоря Кравчука (гокеїст), відбуває військову службу в Москві, Олександра Могильного (гокеїст), відбуває військову службу в Москві. З України брали участь: Олександер Батюк (лещетар) з Чернігова, Віталій Маковецький (ковзаняр) з Києва, Віктор Петренко (фігурна їзда на льоду) з Одеси. Інших перспективних українських спортовців не взяли до Канади, побоялися української присутності і можливих утеч. Значну групу в дружині збірної „Бобслею" становили змагуни латвійці (Берзупс, Кіпурс, Клявінш, Осіс, Пойканс, Ріхтер, Тоне, Тропс, Екманіс, Ядземс) Железовський з Білорусії і ряд спортовців з інших республік. Осяги усіх цих спортовців записані на конто Росії.

Деякі спортові звітодавці з країн вільного світу відмічували присутність в збірній СССР латвійців і естонців, одначе промовчували українців, хоч згадували міста їх замешкання.

(от)

Про неспокої...

(Закінчення зі ст. 2)

ластях зможуть розпалати марево національних ланцюхових революцій і спричинитись до розвалу єдиної існуючої ще у світі імперії москалів. Кремлівські лідери, підписанням договорів із ЗСА про зменшення нуклеарної зброї, культурним обміном, торгівлею тощо, вже до певної міри зневтралізували антикомуністичну поставу Уряду ЗСА до питання розподілу, бо зникли вже і „диявольські імперії" і загроза „зі Сходу" і небезпека „експансії комуно-російського імперіялізму". Залишився совєтський обман, політика детанту, шпигунства, крадежей, розкладу американського суспільства.

Афганістан, який коштував Москву більйони долярів і втрату престижу, також допоможе кремлівській кліці злагіднити на Заході оцінку її політики, якщо їм вдасться відтягнути свої військові відділи з тієї свободолюбної країни і полагодити більш-менш задовільно справу створення коаліційного уряду в Кабулі.

Завжди так було, що під час „совєтських відлиг" (за Леніна, Хрущова і Ґорбачова) найбільшою небезпекою для московського центру є нерозв'язане національне питання, брак свободи для поневолених народів. Наступ русифікаторів на духову вартість неросійських народів стає причиною зудару національно-політичних, літературних й інших кіл поневолених націй із шовіністичними силами кремлівського центру, бо фактично ситуація, яка створилася після приходу до влади М. Ґорбачова весною 1985 року, в цьому відношенні мало змінилася. Совєтською політикою керують ці ж самі люди, в більшості російські шовіністи, пам'ять яких сягає дуже далеко, у деяких аж до трагічної сталінської ери. На Заході дуже докладно поінформовані про ці справи. У Вашінгтоні, наприклад, прекрасно знають, що і за горбачовської „перебудови" основні засади комуно-московського імперіялізму, щодо національностевої політики не змінилися, але офіційні представники Уряду кажуть, що в їхньому пляні немає напрямних розчленування російської імперії і створення національних держав, а все, що раніше говорив про цю справу президент Р. Реґен є звичайною реторикою, яка не зобов'язує людей відповідальних за практичне ведення закордонної політики.

Немає сумніву, що така настанова Заходу є ознакою його слабости, браку переконання у слушність домагань численних поневолених народів, яким вже давно належиться свобода, а без цієї віри теперішні політики західніх країн не можуть створити догідних умов для зформування такої опінії у слушність боротьби тих, які найбільше покривджені. Треба підкреслити, що без концепції розподілу Захід сам може стати завтра жертвою комуно-московського імперіялізму, який вже почав оточувати вільні країни криком пропаґандивних сирен, обманною політикою, і нуклеарними ракетами. Але в неросійських республіках наростають щораз то сильніші національні ферменти і це може стати початком кінця для російської імперії, згідно з усіма закономірними правилами, які існували й існують у світі.

Холестороль...

(Закінчення зі ст. 2)

та вживати м'ясо куряче замість воловини, докладно обчищене із шкіри та товщу. М'яса вживати не більше один фунт денно. Два рази на тиждень споживати варену рибу. Натомість вживати більше городини, овочів та крупи чи каші. Очевидно контролювати вагу та не допускати більше як 5 фунтів понад норму для приписаного віку. Розділити харчі на тризові споживання харчів, а притому ще й пити чисту воду, якщо пиття води не є лікарем обмежене з якихсь здоровних причин. Фізична праця чи бодай проходи чи рух старших людей є також потрібні, коли на це дозволяє здоров'я людини.

Врешті, коли ці заходи не дають належної контролі холестеролю та триґліцеридів, то треба ще й вживати деякі ліки приписані лікарем. Контроля тиску крови, добрий настрій та контроля нервового стану й загального здоров'я мають теж своє значення у склеротичному процесові кровоносних судин та можуть продовжити життя людини в здоровій та задовільній атмосфері.

Про нові модерні та може й дуже надійні шляхи контролю холестеролю та склерози й таким чином охорони людини від серцевих інфарктів чи апоплексій напишемо пізніше.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
20-го БЕРЕЗНЯ 1988 р.

Парма, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. Івана Франка, Відділ 334 УНС, відбудуться о годині 12:30 по пол. в домі фінансового секретаря при 3324 Торрінгтон вул. на Пармі. Проситься членів прибути і вирівнати залеглі вкладки.

Б. Задорецький, рек. секретар